HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 5/2007 Cena $ 2.50 MAY 2007

Pouť do Svaté země (5)

Olivová hora

Olivovníky jsou stále zelené stromy, které jsou charakteristické pro celou palestinskou krajinu. Rostou jednotlivě nebo v celých hájích. Sukovitý kmen se bohatě rozvětvuje, větve jsou hustě porostlé tmavozelenými listy se stříbřitým leskem na spodní straně. Když olivovník vzroste, přináší i na suché kamenité půdě bohatou úrodu. Prvních sedm let na něm však olivy nerostou. Teprve kolem dvacátého roku poskytuje olivovník bohatou úrodu. Po 150 letech však úroda oliv již klesá. Nejstarší stromy mají až 1000 let. Když jsou staré olivovníky vykáceny, vyrazí z jejich pařezů nové výhonky, které dostávají sílu z hlubokých kořenů a přinášejí plody dříve než stromy nově zasazené.

Plody olivy hrály v životě obyvatel Palestiny důležitou roli v mnoha směrech. Olivy sloužily pro obživu, olej se používal nejen na vaření, ale též v péči o tělo, byl potřebný pro léčení (milosrdný Samaritán ošetřil raněného olejem Lk 10, 34), olivového oleje se používalo ke svícení (podobenství o deseti družičkách na svatbě Mat 25, 1-13), olej měl také hlubokou symboliku v náboženských obřadech – ve Starém zákoně jím byli pomazáváni kněží, králové a proroci a v tomto smyslu i Mesiáš byl označován jako Kristus tj. pomazaný. Olivová ratolest byla vždy pro lidi symbolem míru. Víme dobře, že holubice, kterou vypustil Noe z Archy po potopě přinesla olivovou ratolest jako znamení, že vody již opadly a země je opět vhodná k obývání. (Gen 8, 11)

Podle zpráv z evangelií odešel Ježíš se svými učedníky po skončení velikonoční večeře do Getsemanské zahrady na úpatí Olivové hory naproti východní hradbě Jeruzaléma. Když opustili město, překročili údolí Jehosafat s potokem Cedronem a vstoupili na místo zvané Getsemane (srv. Mat 26, 36). Název se odvozuje z hebrejského Gat Shemen, což znamená olivový lis. Zřejmě zde byl dvorec, kde býval lis, kde se lisoval olivový olej. Ježíš s učedníky dobře znal to místo, dodnes se v blízkosti ukazují prostorné jeskyně, které tenkrát sloužily jako skladiště či provizorní

Staré olivy v Getsemanské zahradě

přístřešek pocestným, zde někdy býval i Ježíš se svými přáteli a pochopitelně znal to místo i zrádce Jidáš, který sem přivedl chrámovou stráž, aby Ježíše zatkli.

V Getsemanech je dnes na místě kdysi bohatého olivového háje malá zahrada, kde nás vítá mezi pestrými záhony květin osm mohutných olivových stromů, z nich největší má obvod asi 8 metrů. Z mohutné jizvy, která kousek nad zemí obepíná celý strom, lze vyvodit, že tato oliva vyrostla z pahýlu pokácené staré olivy, jejíž stáří znalci odhadují až na 2000 let. Kořeny dnešních stromů tedy mohou opravdu pocházet z doby Ježíšovy. Původní olivy však byly zcela jistě vykáceny Římany při dobývání Jeruzaléma ve válce židovské v roce 70 po Kr.

V idylickém prostředí zahrady Getsemanské stojí bazilika Agonie – Smrtelné úzkosti Páně. Připomíná noc, kterou zde Ježíš strávil před svým umučením. Současný chrám byl postaven podle plánů italského architekta Antonia Barluzziho v letech 1919 -1924 na místě původního byzantského kostela ze 4.století, z něhož se dodnes dochovaly části mozaikové dlažby, který byl v křižácké době přebudován na baziliku. Dnešní chrám bývá někdy označován jako Bazilika všech národů, protože na jejím vybudování se podílelo celkem 12 národností. Jejich vlajky jsou umístěny uvnitř malých výklenků a dotvářejí celkový kolorit stavby.

Když vstoupíme do chrámu, ovane nás atmosféra noci. I za slunného dne přes purpurově a hnědě zbarvená okna proniká dovnitř jen nepatrné světlo. Klenby jsou posety hvězdami a my se v duchu ocitáme v blízkosti Pána Ježíše, který zde prožíval chvíle odevzdanosti do vůle Otcovy. V presbytáři, před hlavním oltářem je kus obnažené skály, o níž se předpokládá, že právě zde se Ježíš modlil před svým zatčením. Skálu lemuje trnová koruna z tvářené oceli. V lunetě nad oltářem je mozaika představující Krista v agonii posilovaného andělem. V postranních apsidách jsou mozaiky představující Jidášův zrádný polibek a Ježíšovo zatčení.

Průčelí baziliky, která je postavena nad hlavní cestou z Jeruzaléma do Jericha, působí velkolepým dojmem. Mohutné sloupy s korintskými hlavicemi nesou tři oblouky vytvářející prostorné atrium, nad nímž se vypíná obrovský trojúhelníkový štít. Mozaika na něm představuje Ježíše Krista jako prostředníka mezi Bohem a lidmi. Na vrcholu štítu v mandorle nesené anděly trůní Bůh Otec s knihou života v ruce. Jsou na ní napsána řecká písmena Alfa a Omega, která připomínají výrok z Apokalypsy: „Já jsem Alfa i Omega, praví Pán Bůh, ten, který jest a který byl a který přichází, Všemohoucí. (Zj 1, 8) U nohou Otcových klečí Ježíš, který rozpřahuje ruce, jako by jimi chtěl obejmout celý svět. Vlevo vidíme skupinku adorujících apoštolů, vpravo, Pannu Marii s ukřižovaným Ježíšem v náručí s hloučkem nejvěrnějších. Na sloupech předstupujících celé fasádě stojí sochy čtyř evangelistů Matouše, Marka, Lukáše a Jana. Nad vrcholem štítu se vypíná kovový kříž, po jehož stranách stojí dva jeleni, kteří k němu pozvedají své hlavy dle slov krále Davida: „Jako jelen prahne po vodních bystřinách, tak prahne má duše po tobě, Bože." (Žalm 42, 1)

Pokračování na str.12

Foto na titulní straně:
Pohled na Olivovu horu z jeruzalémských hradeb - vpravo dole bazilika Smrtelné úzkosti Páně

Dar Ducha svatého

Deset dní po Ježíšově nanebevstoupení nastaly letnice, jeden z největších svátků roku, kdy Izraelité přicházeli do Jeruzaléma ze všech zemí, do nichž se odstěhovali. Město bylo plné cizinců: byli to všechno Židé, ale zdálo se, že to jsou cizinci, protože se oblékali podle způsobu národů, s nimiž žili a jejichž jazyky mluvili.

Apoštolové se shromáždili v domě, kde žili, spolu s Marií, Ježíšovou matkou, a se skupinou učedníků. Náhle sestoupil přislíbený Duch svatý: dům se zachvěl jakoby hukotem prudkého vichru a zjevily se jakoby ohnivé jazyky a spočinuly na hlavě každého z nich.

Zázrak! Zatímco ještě ne dlouho předtím apoštolové byli naplněni strachem a skrývali se, nyní se cítil silní, odvážní a plní radosti Okamžitě vyšli ven a zástupu, který byl zvědavý, co znamenal ten vichr a hluk, začali zvěstovat o Ježíšovi a zvali všechny, aby se stali jeho následovníky.

Zázrak nad zázraky: posluchači, pocházející z různých zemí, mluvili různými jazyky, a přesto každý z nich slyšel apoštoly mluvit svou řečí! Také proto věnovali pozornost tomu, co jim říkali.

Především Petr mluvil, a to tak přesvědčivě, že když skončil, mnozí se ho zeptali: „Co tedy máme dělat?“

Petr odpověděl: „Kajte se za své hříchy, každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista a také vy tak spolu se křtem dostanete dar Ducha svatého.“

Mnozí z nich ho poslechli. Toho dne se dalo pokřtít na tři tisíce lidí: stali se tak součástí Církve, rodiny Ježíšových učedníků, křesťanů.

Církev se začala rozšiřovat. Všichni obdivovali křesťany, protože se chovali dobře a milovali jeden druhého: kdo měl nějaký majetek, dával ho apoštolům, kteří ho rozdělovali podle toho, jak kdo potřeboval. Scházeli se, aby se společně modlili, a jednou v týdnu, první den po sobotě, si připomínali Ježíšovo zmrtvýchvstání. Proto tento den nazvali „dnem Páně“.

Robert Brunelli, Velikonoční příběh

Ty Boží lásko, která vaneš
tmou času z věčna do věčna,
jež světy tvořit neustaneš,
ty jediná, ty skutečná;
přijď, holubice oceánů,
když zrcadlem byl svému Pánu
svět čekající na tvůj dech,
jak čeká srdce mé a srdce všech.

Z archandělského zvěstování
tys Boží dívku zastínil,
já slyším její přitakání
a na něm toužím mít svůj díl:
aby se ve mně ledy hnuly,
abych byl živ jen po tvé vůli,
o Kristu svědčil v skutcích svých,
jak chce můj Pán a Bůh na nebesích.

Ty hlase Otcův u Jordánu,
kdy Syn se k dílu ubíral,
mluv srdci mému o mém Pánu,
jak pro mě žil i umíral:
o tvůrčí síle vody křestné,
o lásce Páně přebolestné,
o krvi z kříže proudící
nad mou a nad každou křtitelnicí.

Na hoře Tábor světlem jsi byl,
když odkryl Syn svou Boží tvář,
a její slávu věrným slíbil,
až tmy se všechny změní v zář.
Tak svědčí světlo tvé i nyní,
jak Boží láska divy činí,
když dary brázd a zemských rév
mění se v skutečné tělo a krev.

Ten, jenž za nás byl ukřižován,
mocí své lásky z mrtvých vstal,
proroky tvými ohlašován,
nad smrtí vítěz, živých král.
Přichází k těm, kdo ze vší síly
v moc Boží lásky uvěřili:
Přijměte Ducha Svatého,
vejděte do slávy Otce mého.

Před světem v bázni shromážděni,
přátelé pravdy jediné
doufají jen v tvé utěšení
a všechna bázeň pomine.
Ty jsi ta síla, Duchu Boží,
kterou sám Kristus do nás vloží,
když tělem svým a krví svou
sytí svou rodinu apoštolskou.

Ty jsi ta hloubka věčných moří,
bezpečná míra svobody,
jsi moudré slunce, které hoří
nad Kristovými národy.
A v jeho záři nepočaté
svítí nám pravda církve svaté.
Neustaň, Duchu Boží, v nás
být duchem pokoje pro všechen čas.

Václav Renč – Kancionál č. 425

LITURGICKÁ ČTENÍ

Nanebevstoupení Páně - 17.května 2007

1. ČTENÍ - Sk 1, 1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Ve své dřívější knize jsem pojednal, milý Theofile, o všem, co Ježíš konal a čemu učil až do dne, kdy byl vzat do nebe. Předtím dal svým vyvoleným apoštolům příkaz skrze Ducha svatého. Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se jim zjevoval a mluvil o Božím království. Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení: „Vždyť jste přece o tom ode mě slyšeli: Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní." Tu se ho ptali ti, kteří s nim byli: „Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?" On jim však řekl: „To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země." Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: „Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe."

2. ČTENÍ - Žid 9, 24-28; 10, 19-23

Čtení z listu Židům.

Kristus nevešel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není třeba, aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hřích. A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé - ne už pro hříchy - ale aby přinesl spásu těm, kteří na něho čekají. Když máme, bratři, důvěru, že můžeme vejít do svatyně Ježíšovou krví, cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to znamená skrze své tělo, a když máme tak vynikajícího kněze nad Božím domem, přistupujme s upřímným srdcem a s plnou vírou; naše srdce je očištěné od zlého svědomí a tělo omyté v čisté vodě. Držme se pevně naděje, kterou vyznáváme, protože věrný je ten, kdo nám ten slib dal!

EVANGELIUM - Lk 24, 46-53

Zakončení svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlásáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky. Hle - já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti." Vyvedl je pak směrem k Betani, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili a s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma. Byli stále v chrámě a velebili Boha.

7.neděle velikonoční - 20.května 2007

1.ČTENÍ - Sk 7, 55-60

Čtení ze Skutků apoštolů.

Štěpán, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici!" Oni se však dali do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli. Pak ho vyhnali ven za město a začali ho kamenovat. Svědkové si přitom složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže - jmenoval se Šavel. Tak Štěpána kamenovali. A on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!" Klesl pak na kolena a hlasitě zvolal: „Pane, nepřičítej jim tento hřích." A po těchto slovech skonal.

2.ČTENÍ - Zj 22, 12-14. 16-17.20

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, uslyšel jsem hlas, který mi řekl: „Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Já jsem alfa i omega, první i poslední, začátek i konec. Blaze těm, kdo si vypírají šaty; budou mít právo na strom života a na vstup branami do Města. Já, Ježíš, poslal jsem svého anděla, aby vám svědčil o tom, co se týká církevních obcí. Já jsem výhonek z Davidova kořene a Davidův potomek, zářivá jitřní hvězda." Duch i nevěsta volají: „Přijď!" Kdo to slyší, ať také zvolá: „Přijď!" A kdo žízní, ať přijde: kdo touží po živé vodě, ať si ji vezme zadarmo. Ten, kdo to zaručuje, říká: „Ano, přijdu brzy!" Amen, přijď, Pane Ježíši!

EVANGELIUM - Jan 17, 20-26

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, prosím nejen za své učedníky, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou jedno v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a tito moji učednici poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich."

Seslání Ducha svatého - 27.května 2007

1.ČTENÍ - Sk 2, 1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přižene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví,

nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfylie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky."

2.ČTENÍ - 1 Kor 12, 3b-7. 12-13

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán." Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

EVANGELIUM - Jan 20, 19-23

Slova svatého evangelia podle Jana.

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!" Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou."

Nejsvětější Trojice - 3.června 2007

1.ČTENÍ - Př 8, 22-31

Čtení z knihy Přísloví

Toto praví Boží Moudrost: „Hospodin mě vlastnil na počátku svých plánů, odpradávna před svými skutky. Od věčnosti jsem utvořena, od začátku, dříve než povstala země. Než byly propasti, jsem se narodila, než byly prameny, bohaté vodou, dříve než byly zaklíněny hory, před pahorky jsem se narodila, dříve než učinil zemi a shromáždění vod, první hroudy země. Byla jsem tam, když rozpínal nebesa, když nad propastí vyměřoval obzor, když na výsostech upevňoval oblaka, když dával sílu pramenům oceánu, když určoval moři jeho meze, aby vody nepřekročily jeho břehy, když upevňoval základy země, tu jsem u něho přebývala jak nejmilejší dítě, den co den jsem byla jeho potěšením, před ním jsem si v každou dobu hrála, hrála jsem si na okruhu jeho země, rozkoší mi bylo stýkat se s lidmi."

2.ČTENÍ - Řím 5,1-5

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Ale nejen to! Chlubíme se i souženími. Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost plodí osvědčenost, osvědčenost plodí naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

EVAGELIUM - Jan 16,12-15

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí."

Nejsvětějšího Těla a Krve Páně 10.června 2007

1. ČTENÍ - Gn 14, 18-20

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Melchizedech, král Šalemu, přinesl chléb a víno - byl knězem nejvyššího Boha - a požehnal Abrámovi slovy: „Požehnán buď Abrám od nejvyššího Boha, který stvořil nebe i zemi. Veleben buď nejvyšší Bůh, který ti vydal do rukou tvé nepřátele." Abrám mu dal desátek ze všeho.

2. ČTENÍ - 1 Kor 11, 23-26

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Co jsem od Pána přijal, v tom jsem vás také vyučil: Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává. To čiňte na mou památku." Podobně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví. Kdykoli z něho budete pít, čiňte to na mou památku." Kdykoli totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně, dokud nepřijde.

EVANGELIUM - Lk 9, 11b-17

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš mluvil k zástupům o Božím království a uzdravil ty, kdo potřebovali léčení. Začalo se schylovat k večeru. Dvanáct apoštolů k němu přistoupilo a řekli mu: „Rozpusť lid. Ať jdou do okolních vesnic a dvorců, aby si tam našli nocleh a něco k jídlu, protože tady jsme na opuštěném místě." Odpověděl jim: „Vy jim dejte jíst!" Řekli: „Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby, ledaže bychom šli a nakoupili jídla pro všechny tyto lidi." Bylo jich totiž na pět tisíc mužů. Řekl svým učedníkům: „Rozsaďte je ve skupinách asi po padesáti!" Udělali tak a všechny rozsadili. Vzal pak těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a požehnal je, lámal a dával svým učedníkům, aby je předkládali lidu. Všichni se najedli dosyta a ještě se sesbíralo plných dvanáct košů zbylých kousků.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.dubna 2007

Politické události

Topolánkova vláda představila daňové a sociální reformy

V úterý 3.dubna zveřejnila vládní koalice reformy, které mají zastavit zadlužování země a usnadnit tak přístup ČR do eurozóny. Vláda je chce předložit parlamentu jako jeden balík, což je zásadní problém pro ČSSD i KSČM. Opozice totiž považuje většinu opatření za sociálně necitlivé a asociální kroky. Jedním z hlavních kroků reformy má být zavedení jednotné 15% daně z příjmu fyzických osob. Danit se však bude tzv. superhrubá mzda, do které je zahrnuto i zdravotní a sociální pojištění placené zaměstnanci i zaměstnavateli. Zaměstnanci budou tudíž reálně odvádět cca 20% daň. Nahradí tak současné čtyři sazby (12%, 19%, 25% a 32%). Nejvíce na změně vydělají vysokopříjmové skupiny, nejméně lidé s příjmy středními. Reforma také počítá se zvednutím snížené sazby DPH z pětiprocentní na devět procent. Vyšší daň by se dotkla zejména základních spotřebních výrobků. Jde především o potraviny, léky, zdravotnické pomůcky, knihy, noviny a časopisy, veřejnou dopravu, dětské pleny, dodávky tepla a vody, vstupné na kulturu, poplatek za rozhlas a televizi, stravování ve školních jídelnách a jiné. Základní sazba DPH má zůstat 19%. Postupně se mají snižovat daně pro podniky a v roce 2010 by se měly ustálit na 19%. Dědická a darovací daň by se měla zrušit úplně. Vláda chce současně omezit poskytování sociálních dávek, snížit se má např. porodné z 17.760 na 15.000 Kč. Nemocenská se po první tři dny pracovní neschopnosti nebude vyplácet vůbec. Ministr financí Miroslav Kalousek také míní - s výjimkou důchodů - zastavit automatickou valorizaci životního minima a sociálních dávek. Pro kabinet Mirka Topolánka nebude snadné změny ve sněmovně prosadit. Sociální demokraté a komunisté balík reforem zásadně odmítají. Kriticky se k nim staví i bývalý ministr financí za ODS Vlastimil Tlustý. Ten reformy označuje za pouhé torzo toho, co občanští demokraté nabízeli před volbami. Poslanci Michal Pohanka a Miloš Melčák, kteří odchodem z klubu ČSSD umožnili vznik vlády, se k návrhům zatím nevyjádřili.

Vicepremiér Čunek čelí kritice kvůli výroku o Romech

Na hlavu vicepremiéra a předsedy KDU-ČSL Jiřího Čunka se opět snáší vlna kritiky. Důvodem je jeho výrok v bulvárním deníku Blesk z 30.března. Čunek zde odpovídal na dotazy čtenářů. Na otázku, zda budou jako Romové dotováni i ostatní lidé, řekl: "To se budete muset jet někam opálit, začít dělat s rodinou binec, na náměstí dělat ohníčky a potom se vás teprve někteří politici zastanou a řeknou - on je chudák." Jako první se proti výroku ohradili romští aktivisté, podle kterých Čunek překročil hranici společenské přijatelnosti. Do kritiky vicepremiéra se však tentokrát pustili i politici, a to ze všech parlamentních stran. Vedení ODS přijalo usnesení, ve kterém "se distancuje od xenofobních výroků Jiřího Čunka na adresu občanů České republiky romské národnosti". Prohlášení před novináři přečetl premiér a předseda ODS Mirek Topolánek. Podle Strany zelených poškozují Čunkovy výroky důvěryhodnost vlády. Z usnesení předsednictva strany vyplývá, že postoje šéfa KDU-ČSL podněcují "nesnášenlivost a jsou v protikladu k politice vlády k menšinám". Proti Čunkovi se postavila i ČSSD a komunisté. Ke kritice se připojili i někteří Čunkovi spolustraníci. Nejostřeji vystoupil poslanec Pavel Severa, který pohrozil, že pokud Čunek neopustí vládu, vypoví loajalitu vedení strany. Čunka kritizovali i ministryně obrany Vlasta Parkánová či místopředseda Senátu Petr Pithart. K aféře se vyjádřil rovněž prezident Václav Klaus. "Moc bych prosil naše politiky, aby se nevezli na vlně lacinému populismu a neakceptovali předsudky nemalé části veřejnosti," řekl v televizi Nova. Dodal, ze Čunkův výrok je pro něj "naprosto, ale naprosto nepřijatelný". Kvůli Čunkovi se konala i schůzka vládní koalice. Politici se shodli, že Čunkovy výroky poškozují vládu a situaci je třeba řešit. O dalším Čunkově osudu mají rozhodnout sami lidovci. Lidovecký předseda se za své výroky omluvil, nicméně pochybení odmítá. Hájí se tím, že věta byla vytržená z kontextu. "Bylo to řečeno jinak. V celkovém kontextu to míří spíše proti nám politikům, kteří se takto chováme. Takže já na to nemohu říct nic jiného, než že kdyby všichni lidé, kteří hodnotí můj výrok, slyšeli celý rozhovor, tak by to asi posuzovali jinak," řekl Čunek pro iDnes.cz. Vyjádření navíc podle něj bylo určeno konkrétnímu tazateli, nikoli médiím. Rozhodně prý zatím neuvažuje o tom, že by rezignoval na svou pozici ve vládě. Čunek byl v souvislosti s Romy kritizován již na podzim, kdy jako starosta Vsetína nechal vystěhovat neplatiče z rozpadajícího se pavlačového domu v centru města. Část z nich přesunul do kontejnerových domků za městem, některé i do jiných krajů. Krátce nato byl však Čunek zvolen senátorem a posléze i předsedou KDU-ČSL.

Před úřadem vlády demonstrovala proti Čunkovi asi stovka lidí

Ve středu 11.dubna se před úřadem vlády konala demonstrace romských a proromských aktivistů. Protestovali proti nedávným výrokům vicepremiéra a šéfa lidové strany Jiřího Čunka. Ten prohlásil, že "opálení" dělají "binec" a jen pobírají sociální dávky. Již před jedenáctou hodinou dorazilo na místo několik desítek lidí, během akce jich přibývalo. Demonstranti mávali transparenty s hesly Pryč s rasisty ve vládě či EU, please, boycott Čunek. Před polednem dorazili další Romové a s nimi i nový transparent Pane Čunek, odejděte, jste ostudou vlády a demokracie. Aktivisté se sešli především proto, aby předali své prohlášení premiéru Mirku Topolánkovi a ministryni Džamile Stehlíkové, která má na starosti menšiny. "Chceme říct premiérovi, aby Čunek odstoupil. My víme, že premiér nemá možnost ho odvolat, protože by se mu rozpadla celá vláda, ale chceme se ozvat," prohlásil jeden z nich. Mezi demonstranty posléze přišla ministryně Stehlíková, které předali své prohlášení, a dokonce i sám Čunek. Vicepremiér se k demonstrantům přes masu novinářů jen těžko dostal. Nakonec se v obležení žurnalistů

probojoval až do centra aktivistů, kde s nimi asi deset minut hovořil. Ozývaly se výkřiky jako Romové, nebavte se s ním a běžte od něj pryč. Dav stále skandoval Demisi! Demisi! Demisi! Romové vyzývali Čunka k rezignaci, ten na to reagoval slovy: "To je váš názor, já mám jiný názor a neodstoupím." Poté odjel vládním vozem za pobouřeného pískotu. Marně demonstrující čekali na předsedu vlády Mirka Topolánka. Místo něho dorazil jeho tiskový mluvčí, aby převzal prohlášení a nechal se slyšet: "Pan premiér nebyl pozván, necítí se dobře a má jiné povinnosti." Pořadatele z Občanského sdružení Romů severní Moravy trvali na tom, že Topolánka pozvali. Asi deset minut před oficiálním koncem demonstrace se na místo dostavila předsedkyně Národní strany Petra Edelmannová: "Přišla jsem vyjádřit podporu panu Čunkovi." Měla představit "konečné řešení cikánské otázky", k tomu však nedošlo. Policie nemusela zasáhnout. Zřejmě i proto, že se akce aktivně nezúčastnili příznivci Národní strany.

Demonstrace na podporu Jiřího Čunka

Ve středu 18.dubna se před úřadem vlády v Praze sešla demonstrace na podporu Jřího Čunka. Asi dvě stě příznivců přišlo vyjádřit sympatie s tímto politikem, na kterého opoziční síly útočí a snaží se ho dostat z politické scény. Jiří Čunek opět přišel osobně mezi demonstranty a vyjádřil potěšení a překvapení, že dosud něco podobného nezažil, že většinou musí odpovídat na útoky protivníků. Mezi četnými transparenty se objevil i výrazný nápis Jiří Čunek na Hrad.

Podobná akce se uskutečnila druhý den 19.dubna na Vsetíně, kde byl Čunek dlouholetým starostou. Zde ho přišlo podpořit na dva tisíce občanů. Hlavními aktivisty byli František Segrado, Zbyněk Horváth a Vladimír Hučín. Projevy přednesli i nová starostka Vsetína Květoslava Othová a senátor Jaromír Štětina. Čunek se osobně akce nezúčastnil, ale byla přítomna jeho manželka Pavla Čunková. Názory demonstrantů vystihovaly transparenty jako "Vyšetřovatelé - 1 hlemýžď je rychlejší!", "Mlčící většina stojí za Čunkem", "Jirko Čunku, nevzdávej to! Dnes je to na Tobě, zítra na nás" nebo „Čunek for prezident!“ Občané Vsetína podepisují další petici na podporu svého bývalého starosty. „Zatímco informace o akci, na niž přišlo několik desítek Romů, se dostala na prestižní místa všech tištěných médií i televizí, o manifestaci, jíž se zúčastnily tisíce lidí, se téměř nemluví,“ říká nespokojeně například Radovan Kocúrek ze Vsetína. Podobně hovoří i řada dalších. „Připadám si jako občan druhé kategorie a velmi mě to uráží. Jediné, co jsem se dnes ze sdělovacích prostředků dověděla je, že Čunkovi klesá popularita. Jakým právem toto někdo cenzuruje? Tak za toto jsme opravdu v roce 1989 nebojovali,“ zlobí se vsetínská zastupitelka Marta Orolinová. Na skutečnost, že se některá média nechovají korektně, poukázal i senátor Štětina. „Je až neuvěřitelné, co se odehrálo například v MF DNES. Novináři se tam ukázali ne jako hlídací psi demokracie, ale jako štvaví chrti,“ řekl Štětina. Na přístup médií reagují i organizátoři protestních akcí. „Rozhodli jsme se přitvrdit v našem požadavku, aby orgány činné v trestním řízení urychleně a bez podezřelých průtahů dokončili vyšetřování, a připravujeme další protestní akce. Toto je totiž kauza, která destabilizuje naši politickou scénu,“ uzavřel Zbyněk Horváth. (podle www.vsetin.cz)

Zemřel generál Špaček

Válečný hrdina a legionář Antonín Špaček zemřel v úterý 3.dubna ve věku 89 let. Generálmajor Antonín Špaček byl jednou z hlavních postav československého zahraničního odboje za druhé světové války. Narodil se 23.května 1917 v Hradčanech na Prostějovsku. V roce 1937 vstoupil do armády, kde absolvoval záložní důstojnickou školu. Republiku opustil o tři roky později tzv. balkánskou cestou a dostal se Francie, kde sloužil v 1. československém pluku. Po porážce Francie se přesunul do Velké Británie. Zde se oženil s britskou důstojnicí Jean Thomasovou, se kterou měl syna Milana. V armádě byl přeřazen do československé motorizované brigády, se kterou po vylodění spojenců ve Francii obléhal do konce války Dunkerque. Po válce se Antonín Špaček vrátil do vlasti a sloužil u hradní stráže. Začal studovat Vysokou válečnou školu. Po únoru 1948 byl ze školy vyloučen, propuštěn z armády, manželka a syn byli donuceni odstěhovat se do Anglie. On sám byl zatčen a odsouzen ve vykonstruovaném procesu k 10 letům těžkého žaláře za velezradu. Byl vězněn na Pankráci, na Borech a v Jáchymově. Po odpykání poloviny trestu ho propustili. Poté pracoval jako horník, topič nebo domovník. V roce 1969 byl rehabilitován a o pět let později se vrátil do armády. Po roce 1989 se zapojil do činnosti Československé obce legionářské, jejímž předsedou se stal v roce 2001. Během svého života dostal několik nejvyšších českých i zahraničních vojenských vyznamenání. Řád důstojníka čestné legie Francouzské republiky mu v červnu 2004 na oslavách 60. výročí vylodění v Normandii osobně udělil prezident Jacques Chirac. Od prezidenta Václava Klause dostal loni v říjnu Řád bílého lva.

Ministr zdravotnictví Julínek představil návrh na zavedení poplatků

Ve čtvrtek 12.dubna prezentoval Tomáš Julínek (ODS) chystané zavedení poplatků u lékaře. Měly by snížit počet nadbytečných vyšetření a omezit plýtvání léky. Uspořené peníze chce ministr investovat do nákladné péče. Pacienti by podle předloženého návrhu měli platit 30 Kč za návštěvu lékaře nebo za výdej leků. Na 60 Kč přijde jeden den v nemocnici, léčebně či lázních. Za návštěvu pohotovosti by pacient zaplatil 90 Kč. V dubnu bude opatření projednávat vláda a do sněmovny by se mělo dostat nejpozději v červnu. Důvodem pro zavedení poplatků podle náměstka ministra zdravotnictví Pavla Hroboně je, že Češi ročně navštíví lékaře průměrně třináctkrát, což je dvojnásobek průměru v zemích EU. Dále jsou mezi Evropany na prvním místě v počtu vyzvednutých balení léků. Do lékáren se přitom ročně vracejí léky až za dvě miliardy korun a podle odhadu se navíc vyhodí léčivo v hodnotě od čtyř do deseti miliard korun. Češi jsou také na čtvrtém místě v počtu hospitalizací za rok. Navíc průměrná doba hospitalizace neklesá, naopak se prodlužuje. Poplatky by neměly platit pro preventivní prohlídky, hemodialýzu, laboratorní a diagnostické vyšetření krve, krevní plazmy a kostní dřeně. Také by se netýkaly dětí do tří let, lidí v karanténě a těch, jimž soud nařídil ochrannou léčbu. Spolu s doplatky za léky by celkové výdaje pacienta ne-

měly ročně překročit pět tisíc korun. Do této částky ovšem nejsou zahrnuty platby za hospitalizaci a pohotovost. Dodržování limitu mají každé čtvrtletí vyhodnocovat zdravotní pojišťovny a při jeho překročení by pacientovi částku nad stanovenou hranici vrátily. Ministr Julínek by tak chtěl ročně získat pro zdravotnictví tři až čtyři miliardy korun. Pokud by se opatření nezavedla, mohlo by podle Julínka v roce 2015 českému zdravotnictví chybět až 30 miliard korun. S tím nesouhlasí bývalý ministr zdravotnictví za ČSSD David Rath, který tvrdí, že je stávající systém v nejlepší kondici. Julínek také říká, že ty nejdůležitější kroky celkové reformy zdravotnictví mají ještě přijít. Měly by prý přinést zkvalitnění služeb pro pacienty, zlepšení činnosti zdravotních pojišťoven, záchranné služby a zvýšení počtu lékařů v oborech, kde je jich nedostatek.

Zemřel Ladislav Adamec, poslední československý komunistický premiér

Jeho jméno bude navždy spjato s listopadem 1989. Ladislav Adamec, muž, který po čtyřiceti letech předal moc v Československu demokratickým silám v čele s Václavem Havlem, zemřel v sobotu 14.dubna ve věku 80 let. Právě v době kolapsu komunistických režimů ve východní Evropě na sklonku roku 1989 stál Adamec na vrcholu své kariéry. Byl první rok federálním premiérem a zhlédl se v hospodářských reformách podle vzoru Michaila Gorbačova. V komunistické straně patřil mezi liberály, kteří byli ochotni mluvit s opozicí. Pamětníci o něm hovoří jako o komunistovi, kterému bylo rozumět. Michael Kocáb na něj vzpomíná vesměs v dobrém. Dodává, že po změně poměrů nezahořkl, ačkoliv žil v ústraní letenského bytu. "Když jsem ho byl nedávno navštívit kvůli dokumentu o revoluci, tvářil se na mě i po tom všem docela přívětivě," uvedl Kocáb pro Deník. Podle bývalého ministra zahraničí Jiřího Dienstbiera se Adamec zapsal do dějin zvláště svým legendárním projevem k davům na Letné. Když vystoupil na pódium, mnoho lidí tleskalo. Začal hovořit o tom, že by občané měli při demokratizačním procesu spoléhat na roli komunistické strany. Tehdy potvrdil svou marnou snahu o záchranu KSČ. Lidé začali pískat. Brzy zjistil, že nebyl pochopen. Společnost vyžadovala něco naprosto jiného. Poslední kapka přetekla, když Adamec vytvořil první polistopadovou vládu s komunistickou většinou. Po tlaku veřejnosti podal demisi. Snažil se ještě sondovat možnosti kandidatury na prezidenta, ale požadavky Občanského fóra se nedaly přehlédnout. Naposledy o sobě dal vědět v roce 1996, kdy se neúspěšně snažil dostat do Senátu. Média připomněla, že s manželkou Zdenkou má Adamec syny Ladislava a Miloše. Ladislav Adamec mladší je úspěšný podnikatel a bývá řazen k nejbohatším Čechům.

Karel Schwarzenberg v USA o vízech a radaru

Karel Schwarzenberg, poprvé jako ministr zahraničí, podnikl od 19. do 21.dubna návštěvu Spojených států amerických, kde se mimo jiné setkal se svou resortní kolegyní Condoleezzou Riceovou. Rozhovory se týkaly budoucí spolupráce obou států v oblasti obrany a řešení vízové otázky. Riceova nejprve ocenila aktivní účast České republiky ve válce proti terorismu a v boji za lidská práva. "Těší mě navázání bilaterálních rozhovorů s českými a polskými kolegy v oblasti společné obrany," řekla na závěr schůzky podle tiskové zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR. Dalším posunem v jednání o umístění radarové základny bude červnová návštěva amerického prezidenta George W. Bushe, kterou Riceová během rozhovoru potvrdila. Ministryně však připomněla, že umístění raketové a radarové základny ve střední Evropě je třeba ještě prodiskutovat v Severoatlantické alianci. Příležitost se naskytne na konci dubna na schůzce ministrů zahraničí NATO v Oslu. Obsahem druhého dne jednání českého diplomata tentokrát s ministrem pro vnitřní bezpečnost Michaelem Chertoffem byla vízová problematika. "Jednání je na slibné cestě," poznamenal Schwarzenberg pro Český rozhlas. K bezvízovému vstupu českých občanů do Spojených států je třeba, aby příslušný zákon schválil Kongres. V případě zamítnutí slíbil americký ministr nalezení nové legislativní cesty pro zrušení vízové povinnosti. Poslední den návštěvy si ministr prohlédl Českou národní budovu v New Yorku. Před plánovanou rekonstrukcí zde krajané mohli zhlédnout hru Sluha dvou panů v podání herců Národního divadla.

Ze Slovenska

Slovenské národní divadlo slavnostně v nové budově

Po dlouhých 21 letech od začátku stavby bylo nové národní divadlo v Bratislavě otevřené 14.dubna. Sídlo baletu, opery a činohry otevřeli přestřihnutím pásky prezident Ivan Gašparovič, ministr kultury Marek Maďarič a předseda parlamentu Pavol Paska. Během slavnostního galakoncertu zaznělo na pódiu se symbolickou bílou lípou, kterou má SND ve svém logu, mnoho známých operních árií. Stejně jako při otvírání "staré" budovy SND na Hviezdoslavově náměstí v roce 1920, i tentokrát jako první zazněla předehra k opeře Bedřicha Smetany Hubička v podání Orchestru Opery SND. Otevření divadla vysílala naživo Slovenská televize i Slovenský rozhlas. Původně plánovaná obnovená premiéra opery Krútňava Eugena Suchoňa nemohla zaznít, protože tenorista Miroslav Dvorský nebol uvolněný z milánské La Scaly. O den později byl slavnostně otevřen i činoherní sála, v kterém umělci odehráli jedno z nejpopulárnějších představení, Tančiareň Martina Hubu. Hlavní úlohu si v něm zahrál Ladislav Chudík (82), který už na scéně běžně nevystupuje. Při této příležitosti ale udělal výjimku a odehrál dvě představení. V SND hrál víc jak 60 roků, odejít ho přinutily až zdravotní problémy. Běžný provoz sálu zahájil v neděli 22.dubna R.U.R. Karla Čapka. Podle původních plánů měla být budova divadla na břehu Dunaje odevzdána do užívání už v roce 1992, stavbu ale pozdržel nedostatek financí. Náklady na její dokončení nakonec dosáhly téměř 5 miliard slovenských korun. Budova dokáže ve třech sálech naráz pojmout až 1700 návštěvníků. Tři budovy, ve kterých divadlo hrávalo dosud, měly kapacitu 1200 míst, historická budova s kapacitou 600 diváků ale zůstává nadále v provozu. Divadlo tak bude moci naráz uspokojit o tisíc návštěvníků více než doposud. Do konce sezóny bude v divadle osm premiér.

Uplynulo 60 let od popravy bývalého prezidenta Slovenské republiky Tisa

V Bratislavě byly 18.dubna ceremoniálně znovu uloženy Tisovy tělesné ostatky, čímž si

na 500 Slováků připomnělo popravu bývalého prezidenta. Jozef Tiso stál v čele samostatného Slovenska v letech 1939-1945. To je také důvod, proč tuto postavu na Slovensku vnímají kontroverzně. Tiso spolupracoval s Adolfem Hitlerem a podílel se na deportaci desetitisíců Židů, přesto jej někteří považují za otce slovenského státu a za mučedníka. Při této příležitosti byl na Martinském hřbitově položen nový náhrobní pomník, na němž je kopie Tisova podpisu a pod ní nápis kněz a prezident. Tiso je rozporuplný i pro slovenskou římskokatolickou církev. Její vedení se k němu oficiálně nevyjadřuje, někteří s nim však naopak sympatizují, jako například arcibiskup Ján Sokol, kardinál Ján Chryzostom Korec nebo biskup Rudolf Baláž. Jozef Tiso se narodil 13.října 1887 v Bytči. Absolvoval gymnázium a vystudoval teologii ve Vídni, poté byl vysvěcen na kněze. Do politiky vstoupil v roce 1918 jako člen Slovenské lidové strany. V roce 1939 vznikl samostatný slovenský stát, jehož prezidentem se Tiso stal na podzim téhož roku. V dubnu 1945 Tiso opustil Slovensko a ukrýval se v Německu. Tam ho zatkla americká armáda a v Bratislavě byl odsouzen k trestu smrti, který byl vykonán právě 18.dubna 1947.

Ekonomika

Česko splňuje podmínky přijetí eura

Český statistický úřad (ČSU) 2.dubna oznámil, že Česká republika splňuje svými výsledky za loňský rok tzv. maastrichtská kritéria. Ta určují podmínky, které musí splňovat ekonomika státu usilujícího o přijetí jednotné evropské měny euro. Jednou z nich je i výše deficitu státního dluhu. V roce 2006 podle ČSU deficit veřejných financí dosáhl 2,95% HDP, takže nepřekročil maximální hranici tří procent. Dluh je tak skoro o půl procenta nižší než v roce 2005, za který dosáhl 3,53% HDP. V ostatních kritériích si dle statistik vede Česká republika dobře. Česko by mělo podle nové vlády přijmout euro až v roce 2012, byť se původně počítalo s rokem 2010.

Zaměstnanci ve Škodě Auto stávkovali za vyšší mzdy

Devět kol jednání mezi vedením firmy Škoda Auto a odbory o zvýšení mezd předcházelo stávce 17.dubna. Poslední návrhy vedení Škodovky zaručovaly nárůst mezd v roce 2008 o 12,5%, tedy přibližně o 3130 Kč. Současná průměrná dělnická mzda činí 22.057 Kč, což je téměř o 2000 Kč více než celorepublikový průměr. Odbory žádaly zvýšení mzdy nejprve 17% potom 15%. Protože nebyl nalezen kompromis, začala stávka v úterý 17.dubna v 6:00 ráno. Zaměstnanci na dvě a půl hodiny opustili stroje, stejně se zachovaly i následující dvě směny. Vyrobilo se o 800 aut méně než obvykle. Denně vyrobí automobilka asi 2500 vozů. Ztráta se odhaduje na více než 50 milionů korun. Nakonec se odbory s vedením firmydohodly na zvýšení mezd zaměstnanců o 12,7%. Automobilka je největším závodem v České republice a zaměstnává asi 27 000 lidí.

Kurzovní lístek ČNB 26. 4. 2007 (střed)

EUR, 1 .....28.115
Kanada, 1 .....18.449
Slovensko, 100 .....83.725
USA, 1 .....20.677

Kultura

Zemřel filmový a televizní režisér Ladislav Rychman

V noci na 1.dubna zemřel ve věku 84 let na selhání srdce Ladislav Rychman. Režisér prvního českého filmového muzikálu Starci na chmelu byl hned po druhé světové válce přijat na studia FAMU, která nedokončil. Filmový průmysl ale neopustil, navíc jako asistent slavného režiséra Karla Zemana získal hodně cenných zkušeností. Debutoval v roce 1950snímkem Pražská neděle. Jeho filmografie čítá na 24 filmů a televizních inscenací, nejvíce jsou ale ceněni Starci na chmelu (1964). Naivní příběh lásky sedmnáctiletých milenců s Vladimírem Pucholtem a Ivanou Pavlovou v hlavních rolích je doplněn o písně Jiřího Bažanta, Jiřího Maláška a Vlastimila Hály. Do kin přilákal rekordní tři miliony diváků. Mezi jeho další významnější filmy patří například Dáma na kolejích (1966) nebo Hvězda padá vzhůru (1974). Rychman byl také průkopníkem nového televizního žánru, tzv. inscenované televizní písničky, předchůdce dnešních hudebních klipů. První "klip" se na obrazovkách objevil poprvé v roce 1958. Zájem o audiovizuální experimentování zúročil v rámci své spolupráce s Laternou magikou, pro kterou vymyslel úspěšnou Revue z bedny určenou pro výstavu Expo Montreal 1967. Doba posrpnové normalizace bránila Rychmanovi ve volné tvorbě. V devadesátých letech spolupracoval s Českou televizí na střihových vzpomínkových pořadech.

Čeští skauti slaví sto let svého hnutí

Staroměstské náměstí v Praze se v sobotu 21.dubna stalo místem oslav stého výročí skautingu. Program s názvem Objevte svět nabídl aktivity ze všech kontinentů. Ve stanovém městečku si mohli návštěvníci zahrát různé hry, vyrobit africký náramek nebo ochutnat bolivijské placky. Na pódiu se vystřídala řada hudebních skupin. Hned vedle pódia vyrůstal po celý den obří skautský šátek. Ten čeští junáci skládali ze šátků zemí, které se jednotlivě skautské oddíly rozhodly reprezentovat. Již ve čtvrtek pražští skauti ozdobili za asistence profesionálních horolezců petřínskou rozhlednu maxišátkem o šířce 20 metrů. Specifické akce se konají po celý rok. Na přelomu července a srpna se přes tři sta českých skautů chystá do britského Essexu na shromáždění zvané jamboree, skautskou obdobu olympijských her. Sejde se zde přes 40 tisíc členů, aby ostatním přiblížili svou zemi a navázali nová přátelství. Skauting vznikl v Anglii v roce 1907, o čtyři roky později jej do Čech přivezl profesor Antonín Svojsík. V České republice skauty sdružuje svaz Junák, který má v současnosti kolem 46 tisíc členů. Celosvětově se ke skautskému hnutí hlásí 40 milionů lidí na všech pěti kontinentech.

Sport

Češi vybojovali zlato a bronz na MS v dráhové cyklistice

Dráhoví cyklisté na světovém šampionátu ve Španělsku slavili úspěch. Alois Kankovského v omniu porazil všechny soupeře a vybojoval zlatou medaili. A to v disciplíně, která se jela na mistrovství poprvé. Skládá se z pěti různých závodů, dráhaře čekají sprinty i dlouhé tratě. České barvy čekaly už pět let na podobný úspěch. Mezi muži navíc Čech získal světový titul po dlouhých 21 letech. Následně Alois Kankovský společně s Petrem Lazarem získali bronz v bodovacím závodě dvojic. Vyhráli favorizovaní Švýcaři před Nizozemskem. Čeští reprezentanti oslavili třetí místo v olympijské disciplíně, ve které cyklisté jedou 200 kol po 250 metrech.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež Bededikt XVI. děkoval Bohu za 80 let života

Kolem 50 tisíc lidí přišlo v neděli 15.dubna před 10 hodinou dopoledne na svatopetrské náměstí, aby se zde účastnilo mše svaté, kterou slavil Benedikt XVI. spolu s 60 kardinály, mnoha biskupy a kněžími římské diecéze u příležitosti zakončení Velikonočního oktávu, ale také jako díkůvzdání vzhledem k pondělním 80.narozeninám Svatého otce. Slunečné, takřka už letní počasí a dobrá nálada provázely toto hromadné usebrání v modlitbě, které zahájil nejprve děkan kardinálského sboru kard. Angelo Sodano, aby jménem všech pronesl slavnostní blahopřání Svatému otci. Liturgie 2.neděle Velikonoční, která je na přání Jana Pavla II. zároveň slavností Božího milosrdenství, tvořily rámec či okolnosti, do nichž Benedikt XVI., zasadil svou homilii, jež byla nejednou doprovázena potleskem. Na závěr mše svaté pak před modlitbou Regina caeli mimo jiné řekl: *Drazí bratři a sestry, děkuji vám znovu za vaši d-chovní blízkost u příležitosti mých narozenin a výročí mého zvolení za Petrova nástupce, a svěřuji vás Mater Misericordiae Matce Milosrdenství, Matce Ježíše, jenž je vtělením Božského Milosrdenství. S Její pomocí se nechejme obnovit Duchem, abychom spolupracovali na díle pokoje, které Bůh ve světě koná a které nedělá povyk, ale uskutečňuje se nesčetnými gesty lásky všech jeho dětí.*

Výjimečnému dni papežových narozenin odpovídal také výjimečný pondělní program Svatého otce. V dopoledních hodinách Benedikt XVI. přijal nejprve ministerské předsedy Bavorska a Slesvicka-Holštýnska pány Edmunda Stoibera a Petera Henry Carstensena, dále delegáta ekumenického patriarchy Bartoloměje I. metropolitu Pergama Ioannise Zizioulase a apoštolského administrátora Mnichova a Freisingu kard. Wettera spolu s 50 člennou delegací tamější metropolitní kapituly. V 1 hodinu po poledni se pak v dóžecím sále Apoštolského paláce konal společný oběd Svatého otce se členy kardinálského sboru. V 6 hodin večer se konal ve Vatikánské aule Pavla VI. koncert, který pořádal na počest 80.narozenin Svatého otce stuttgartský symfonický rozhlasový orchestr Südwestrundfunk, který přednesl skladby Giovanni Gabrieliho, W.A. Mozarta a A.Dvořáka. Z celého světa také přicházela blahopřání k papežovu jubileu od představitelů politického, kulturního, uměleckého a náboženského života, včetně stoupenců nekřesťanských náboženství, a samozřejmě v neposlední řadě od křesťanů všech vyznání a jednotlivých věřících ze všech hierarchických stupňů Božího lidu.

Nová papežova kniha o Ježíšovi láme rekordy

V pátek 13.dubna byla ve Vatikánu představena kniha Josepha Ratzingera, současného papeže Benedikta XVI., Ježíš z Nazareta. Její italská, německá a polská verze je od dne, kdy papež oslavil své 80. narozeniny, v prodeji. Plánuje se, že bude přeložena do 20 jazyků. Jednání o české verzi zatím probíhají a pokud budou úspěšná, český překlad by mohl vyjít do konce tohoto roku. Nová papežova kniha již nyní trhá knihkupecké rekordy. Za jediný den bylo v Itálii prodáno 50 tisíc výtisků. Oznámilo to nakladatelství Rizzoli, které označilo dílo za „mimořádný nakladatelský úspěch". Nakladatel, který z pověření Libreria Editrice Vaticana zprostředkovává také prodej nakladatelských práv do celého světa už rozhodl o druhém vydání. Celkový náklad tak vystoupí na 420 tisíc výtisků.

Podle prohlášení italského nakladatelství Rizzoli je kniha první částí dvousvazkové práce o Ježíšově veřejném životě od křtu v Jordánu do Proměnění a projevuje se v ní jak pastýřská péče papeže Benedikta XVI., tak přísně akademický přístup teologa Josepha Ratzingera. Společným východiskem obou je však přesvědčení, že pro porozumění postavě Ježíše Krista je třeba vyjít od jeho jednoty s Otcem. I když je pro vědecký výklad Písma naprosto nezbytná historicko-kritická metoda, "pouze víra může vést k pochopení toho, že Ježíš je Bůh. A pokud jsou posvátné texty čteny ve světle tohoto přesvědčení a s nástroji moderní historicko-kritické metody, odhalují postavu hodnou víry," stojí v prohlášení nakladatelství Rizzoli a pokračuje: "Ježíš evangelií je pro Josepha Ratzingera historickým Ježíšem." Prohlášení také znovu zdůrazňuje, že kniha Ježíš z Nazareta je "osobním hledáním 'tváře Páně' a nemá být považována za dokument tvořící součást učitelského úřadu církve." Joseph Ratzinger v předmluvě dodává: "Každý mi tedy může svobodně odporovat."

V 10 kapitolách autor podrobně zkoumá úryvky z evangelií popisující události Ježíšova veřejného života. Hojně je doprovází biblickými citacemi, komentáři z církevních otců či výklady moderních vědců. Na mnoha místech také zdůrazňuje, že bez vnímání jednoty a celistvosti Bible, tedy Starého i Nového zákona, nelze postavě Ježíše plně porozumět. Podle synopse knihy, kterou zveřejnilo nakladatelství Rizzoli, představuje Joseph Ratzinger Krista jako "nového Mojžíše, který vede Boží lid k pravé a konečné svobodě (kap. 1). Ježíš svým působením otevírá cestu k Bohu, k zaslíbené zemi, kterou je Boží království (kap. 2), termín, jehož podrobným výkladem se autor zabývá ve 3. kapitole. Následující reflexe Kázání na hoře (kap. 4), kde Ježíš "přinesl nový Zákon, či spíše obnovil Zákon Mojžíšův," opět navazuje na mojžíšovské téma. Cesta do zaslíbené země vyžaduje po každém, aby se, stejně jako Ježíš, přibližoval Otci. Benedikt XVI. proto věnuje celou 5. kapitolu výkladu modlitby Otčenáš. V následující části mluví o "nové rodině", kterou Ježíš založil – o apoštolech a posléze o církvi (kap. 6). Kapitola 7. se zabývá Ježíšovým hlásáním, zvláště jeho specifickému vyjádření v podobenstvích. Velké obrazy Janova evangelia, kterými evangelista Ježíše označuje, jsou předmětem kapitoly 8. Na text zabývající se postavou Mesiáše a propojením s Božím královstvím (kap. 9) navazuje výklad titulů, které na sebe Ježíš vztahoval – zvláště označení "Syn člověka", "Syn" a "Já jsem" (kap. 10).

Na první díl, pojednávající o Ježíšově veřejném životě, by měl navázat i druhý svazek. Kromě pokračování Ježíšova příběhu až k jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání do něj papež chce připojit i kapitoly věnované Ježíšovu dětství.

Podle zpráv Rádia Vaticana a ČBK

Stalo se před 90 lety 13.května 1917

Lucie z Fatimy v Portugalsku vzpomíná:

Hrála jsem si s Františkem a Hyacintou nahoře na svahu Cova da Iria. Postavili jsme zídku kolem křoví, když jsme pojednou uviděli něco jako blesk.

„Pojďme raději domů," - řekla jsem svým bratrancům - „blýská se a přijde snad bouřka."

„Dobře."

Začali jsme sestupovat po svahu a hnát ovce k silnici. Když jsme byli přibližně v půli svahu, skoro u velkého dubu, viděli jsme nový blesk a po několika krocích jsme spatřili nad dubem paní, oděnou v bílém šatě, zářící víc než slunce; vycházelo z ní jasnější a intensi vnější světlo, než jaké rozlévá křišťálový pohár plný čisté vody, prosvěcovaný nejjasnějšími slunečními paprsky. Zastavili jsme se překvapeni tímto zjevem. Byli jsme tak blízko, že jsme stáli uvnitř světla, které tu paní obklopovalo či které se z ní rozlévalo. Byli jsme vzdáleni asi půldruhého metru. Panna Maria k nám promluvila:

„Nebojte se! Neublížím vám."

„Odkud přicházíte?" - zeptala, jsem se jí.

„Přicházím z nebe."

„A co si ode mne přejete?"

„Přišla jsem vás požádat, abyste sem přicházeli po šest příštích měsíců třináctého dne vždy ve stejnou hodinu. Pak vám řeknu, kdo jsem a co chci. Pak se sem vrátím ještě po sedmé."

„Přijdu i já do nebe?"

„Ano."

„A Hyacinta?"

„I ona."

„A František?"

„I on; ale bude se muset modlit ještě mnoho růženců."

Tu jsem si vzpomněla na dvě děvčata, která před nedávnem zemřela. Byly to mé přítelkyně a chodily se k nám učit tkát u mé nejstarší sestry.

„Je Marie das Neves už v nebi?"

„Ano." (Myslím, že měla asi 16 let, když zemřela.)

„A Amalie?"

„Zůstane až do konce světa v očistci." (Myslím, že měla asi 18 nebo 20 let.)

„Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás sešle, jako zadostiučinění za hříchy, jimiž je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků?"

„Ano, chceme."

„Budete tedy muset hodně trpět, ale milost Boží vás bude posilovat."

Když promlouvala tato poslední slova („milost Boží ..."), otevřela poprvé ruce a zaliło nás silné světlo, odraz paprsků, které z jejich rukou vycházely. Proniklo nám do hrudi a do hlubin duše, takže jsme se viděli v Bohu, který byl tím světlem, mnohem jasněji, než bychom se mohli vidět v nejlepším zrcadle. Z vnitřního popudu, který jsme pocítili, jsme padli

na kolena a v duchu jsme opakovali: „Nejsvětější Trojice, klaním se ti. Můj Bože, můj Bože, miluji tě v Nejsvětější svátosti."

Po několika okamžicích Panna Maria dodala:

„Modlete se každý den růženec, abyste tak vyprosili světu mír a konec války."

Potom se začala pomalu zvedat a vznášet se do výše směrem k východu, až zmizela v nedozírné dáli. A světlo, které ji obklopovalo, jako by otevíralo cestu do nebeské klenby. Proto jsme někdy říkali, že jsme viděli, jak se otevřelo nebe.

Zdá se mi, že jsem už dříve vyložila, že jsme neměli vlastně strach z Panny Marie, ale před bouřkou; mysleli jsme že se blíží bouřka a chtěli jsme před ní utéct. Zjevení Panny Marie nenahání strach ani úlek, ale vzbuzuje údiv. Když se mě ptali, zda jsem měla strach, odpověděla jsem, že ano, ale myslela jsem tím strach z blesků a z blížící se bouřky. Před tou jsme chtěli utéct, neboť jsme byli zvykli vidět blesky, jen když hřmělo.

Nebyly to však vlastně skutečné blesky, ale odraz blížícího se světla. Když jsme pak to světlo viděli, říkali jsme někdy, že vidíme přicházet Pannu Marii; ve skutečnosti jsme Pannu Marii v tom světle rozeznali, až když stála v koruně dubu. Protože jsme to nedovedli dobře vyjádřit, a protože jsme se také chtěli vyhnout otázkám, řekli jsme někdy, že jsme ji viděli přicházet a jindy, že ne. Když jsme říkali, že jsme ji viděli přicházet, myslili jsme tím, že jsme viděli přibližovat se to světlo, které byla vlastně ona; a když jsme říkali, že ji nevidíme přicházet, myslili jsme tím, že jsme viděli Pannu Marii teprve, až když stála v koruně dubu.

P.Luis Kondor S.V.D.

Z knihy Zůstaň Matkou, KA Řím 1979

Pouť do Svaté země (5)

Pokračování ze str.2

Asi 100 metrů od baziliky Smrtelné úzkosti stojí na svahu Olivové hory kostel s klášterem ruské pravoslavné církve. Kostel byl postaven v letech 1885 - 1888 ruským carem Alexandrem III. na památku jeho matky Marie Magdaleny Alexandrovny a proto je zasvěcen Marii Magdaleně. Stavba je provedena ve stylu ruské chrámové architektury ze 17.století. Má sedm věží ozdobených typickými pozlacenými báněmi cibulovitého tvaru, z nichž prostřední vyniká svou mohutností. Chrám poskytuje jeden z nejkrásnějších pohledů na Olivovou horu z Jeruzaléma. Zvláště v noci je pohled úchvatný, kdy se zdá, že osvětlené zlaté báně plavou nad tmavými korunami stromů. Vnitřek kostela je vyzdoben ikonami dvou slavných ruských umělců 19.století Vereshaguina a Ivanoffa. V kryptě kostela je pohřbena princezna Alžběta Feodorovna, sestra carova, která spolu se svým manželem knížetem Sergejem Moskevským založili „Imperiální ortodoxní společnost Palestiny", která se starala o pravoslavné kostely a kláštery ve Svaté zemi. Princezna byla zavražděna v bolševické revoluci v roce 1917 a její tělo bylo tajně vyvezeno z Ruska přes Čínu do Svaté země.

Olivová hora patří k místům, která jsou s Ježíšovým životem nerozlučně spjata. V Novém zákoně se název „hora oliv" či hora, které se říká „Olivová" vyskytuje celkem dvanáctkrát. Olivová hora je součástí horského pásma, které na východní straně obklopuje Jeruzalém. Zatímco západní svah klesá prudce k Jeruzalému do údolí potoku Cedron, východní svahy se táhnou daleko až do Judské pouště, sahající až k Mrtvému moři. Horský hřbet začíná na severu asi 2 kilometry od hradeb starého Jeruzaléma a táhne se jihovýchodním směrem až k samotnému městu, kde na jihu končí samotnou Olivovou horou. Horský masiv je rozdělen několika širokými brázdami na jednotlivé vrcholky s prostornými náhorními plošinami, kde najdeme řadu významných staveb. Na nejvyšším vrcholu al Madbasa (827 metrů nad mořem) se dnes nachází areál hebrejské univerzity. Na sousedním kopci Umm

Kostel „Pater noster" s klášterem karmelitek

at Tala je německé sanatorium, které nechala na konci 19.stol. vybudovat německá císařovna Augusta Viktorie po tom, co se svým manželem pruským císařem Vilémem III. navštívili Svatou zemi.

Sama Olivová hora je tvořena třemi vrcholky. Na severním se nachází kaple s klášterem ortodoxních Řeků nazvaná „Muži Galilejští". Od 13.stol. se toto místo též nazývá hora Galilejská. Úcta tohoto místa je založena na mylné tradici, která zde hledá tzv.Galilejskou horu, kam pozval podle Matouše 28, 16 zmrtvýchvstalý Kristus své učedníky: „Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje na horu, kterou jim Ježíš určil." V blízkosti Jeruzaléma však nikdy žádná Galilea nebyla. Východní vrcholek Olivové hory nazývaný též „Ruský vrch" podle ruského pravoslavného kostela, není z Jeruzaléma vidět. Můžeme zde pozorovat pouze špičku 60 metrů vysoké zvonice, která byla u kláštera postavena v roce 1887. Ruská pravoslavná církev je přesvědčena, že Pán ježíš vystoupil na nebe právě na tom místě, kde postavili zvonici a Panna Maria stála na kameni, který se uchovává v místním kostele. Mohutný zvon zavěšený na věži byl přivezen lodí z Ruska do přístavu Jaffa a odtud jeho převoz doprovázely pěšky, jako projev kajícnosti, ruské ženy. V roce 1907 byl kostel přeměněn na klášter pro ruské řeholnice. Dodnes je tento klášter proslulý nádhernými ikonami a překrásným liturgickým zpěvem. Východně od ruského kláštera jsou zbytky arménského kostela ze 4.století, kde se zachovala nádherná mozaiková podlaha. Podle staré legendy zde byla v pohřební komoře pod podlahou v 6.století nalezena hlava sv. Jana Křtitele. O jejím osudu však nejsou další zprávy.

Nejjižnější vrchol Olivové hory se nazývá vrch Nanebevstoupení. Arabové jej nazývají prostě „at Tur" (hora). Tento kopec je v pravém slova smyslu „Olivovou horou" o níž hovoří stará křesťanská tradice i svědectví Starého zákona. Ve své vizi Božího příchodu na konci časů popisuje prorok Zachariáš polohu hory jednoznačně: „V onen den stanou jeho nohy na hoře Olivové, ležící na východ od Jeruzaléma. Olivová hora se rozpolcí vpůli od východu na západ velmi širokým údolím. Polovina hory uhne k severu a polovina k jihu." (Zach 14, 4) Podle tradice pak má Mesiáš jít domů – tedy do Jeruzaléma. Jádrem toho, co je „domů" je Chrámová hora. Tady obětoval Abraham Izáka, tady stál a byl zbořen Šalamounův chrám a tady bude tento chrám i obnoven (můžeme tomu ovšem i rozumět tak, že bude obnoven duchovně). Nejkratší cesta z Olivové hory na horu Chrámovou je přes Zlatou bránu, a tak ji nechali muslimové zazdít. Věděli také, že Ježíš byl židovský rabín a ten se nesmí obřadně znečistit stykem s mrtvými, tak ještě zřídili pod městskými hradbami hřbitov, aby to měli pojištěné že se nevrátí.

Vedle jeskyně Narození Páně v Betlémě a chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě je Olivová hora pro křesťany třetím nejdůležitějším místem spojeným s životem Kristovým. Významné události zde připomínají tři svatyně. Na samém vrcholu hory je dnes kostel nazvaný „Pater noster" – Otče náš. Místo je vzdálené od Jeruzaléma jen délku sobotní cesty tj. asi 1400 metrů. Na hoře byla jeskyně, kde se Pán Ježíš se svými učedníky podle tradice často zdržoval, zde se modlil a také vyučoval. Ovlivněn starou tradicí křesťanské obce v Jeruzalémě, nechal již kolem roku 325 císař Konstantin nad touto jeskyní postavit baziliku nazvanou Eleona (bazilika olivovníku). Ta byla zničena Peršany kolem roku 615. Na jejích rozvalinách pak postavili křižáci

v letech 1102 – 1106 malou oratoř a v té době památka na to, že zde Pán zasvěcoval učedníky do tajů svého učení byla překryta tradicí novou, že zde pán Ježíš naučil apoštoly nejslavnější modlitbě ze všech – modlitbě Otče náš. Ještě později vznikla legenda, že se zde apoštolové před svým odchodem „do celého světa" zastavili a složili zde apoštolské vyznání víry (Věřím v Boha). Po porážce křižáků muslimy zůstalo místo po šest století opět v rozvalinách. Až v roce 1868 celý pozemek zakoupila francouzská princezna de la Tour d' Auvergne a darovala jej sestrám Karmelitkám z Haify a pomohla zde vybudovat kostel a rozsáhlý klášter nazvaný „Pater noster". V kostele i přilehlých ambitech je na majolikových deskách ve všech možných jazycích napsána modlitba Otče náš. Dnes je těchto tabulí již několik desítek a stále přibývají další. Nalezli jsme zde Otče náš v češtině i slovenštině.

Kaple „Dominus flevit" na svahu Olivové hory

Pod klášterem uprostřed prudkého svahu, po němž se sestupuje do Getseman, obklopen nádhernou zahradou stojí kouzelný kostelíček nazvaný „Dominus flevit." Samo místo je zaklíněné do rozsáhlých hřbitovů s tisíci hrobů, které prakticky pokrývají celé svahy Olivové hory. Jak již bylo zmíněno, právě zde se totiž očekává druhý příchod Páně na konci časů, a tak každý věřící, ať žid, křesťan či muslim chce být tomuto místu nejblíže ve chvíli vzkříšení mrtvých. Proto tolik hrobů s beznadějně vyprodanými všemi volnými místy. Kaple „Dominus flevit" (Pán zaplakal) připomíná událost Květné neděle, kdy Ježíš přijížděl do Jeruzaléma jako král a zaplakal nad tímto městem a předpověděl jeho zkázu. Sv. Lukáš o tom píše: „Když už byl blízko a uzřel město, dal se nad ním do pláče a řekl: "Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím. Přijdou na tebe dny, kdy tvoji nepřátelé postaví kolem tebe val, obklíčí tě a sevřou ze všech stran. Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil." (Lk 19, 41-44) Dnešní kaple spravovaná františkány je vybudována na místě byzantského kláštera ze 6.století. Byla postavena podle návrhu italského architekta Barluzziho v moderním slohu, a svým tvarem připomíná lidskou slzu. Její západní průčelí obrácené k Jeruzalému je celé prosklené a skrze mříže s eucharistickým symbolem zde vidíme celé město jako na dlani. Celý dojem umocňuje obraz plačícího Krista i výjevy z jeho vjezdu do Jeruzaléma. Pod oltářní menzou je mozaika znázorňující kvočnu s kuřátky pod křídly, která připomíná Ježíšův výrok: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni; kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste!" (Mat 23, 37)

Nejpamátnější místo Olivové hory je ale místo Ježíšova nanebevstoupení, kam má také podle tradice opět sestoupit na konci časů při posledním soudu. Místo nazvané Vestigia Domini (Šlépěje Páně) se nachází asi 70 metrů na sever od kostela Pater noster. I zde první svatyni nechal zbudovat císař Konstantin a také ona byla v roce 614 rozbořena Peršany. Ovšem již za pouhých dvacet let ji obnovil jeruzalémský patriarcha Modestus. V roce 1102 křižáci na místě původní rotundy postavili novou kapli ve tvaru osmihranu, která si však zachovala původní rozměry o průměru 6,6 metru. Jednalo se o zvláštní zcela vzdušnou stavbu. Osmihran byl prakticky tvořen pouze pilíři v rozích, nad nimiž se klenuly oblouky, z nich vyrůstala základna kopule, která však zůstala otevřená. Kaple tak byla ze všech stran otevřená a volně přístupná a v jejím středu stál oltář přímo nad kamenem s otisky dvou šlépějí, které měly připomínat místo, odkud Pán Ježíš vstoupil do nebe. Když v roce 1187 sultán Saladin dobyl Jeruzalém, nechal z této křesťanské svatyně Nanebevstoupení

Kaple (dnes mešita) Nanebevstoupení Páně

udělat muslimskou mešitu. Arkády byly zazděny a ponechán pouze jeden vchod, kopule byla zaklenuta, na jižní straně byl zřízen modlitební výklenek, oltář byl odstraněn a Svatý kámen se šlépějemi Páně byl posunut ze středu na jihozápad.

Jelikož i muslimové uctívají Ježíše jako „proroka", mohou křesťané různých vyznání toto místo navštěvovat a na prostranství před mešitou o slavnosti Nanebevstoupení Páně slavit svatou oběť. Pouze křesťanům latinského obřadu je však dovoleno v tento den slavit mši svatou uvnitř malé kaple. Slavnostní průvod jeruzalémských křesťanů na olivovou horu v den Nanebevstoupení Páně není jen pouhou vzpomínkou na událost, k níž došlo 40. den po Ježíšově zmrtvýchvstání, ale intenzivním prožíváním Kristova příslibu: „Já jsem s vámi až do konce světa." A na tomto místě si také všichni uvědomují, že tak jako zde Pán ježíš před zraky učedníků vystoupil do nebe, tak se jistě zase vrátí, tentokrát před očima lidí celého světa od začátku stvoření.

Obnovení světa do slávy Zmrtvýchvstalého popisuje sv. Jan takto: A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo." Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všecko tvořím nové." (Zj 21, 1-5)

Připravil Karel J. Chrobák

Poselství Božího milosrdenství
Korunka – poslední naděje spásy

Příběh Stanleyho Villavicencia a jeho setkání s Ježíšem

Stanley Villavicencio má 46 let a žije v Cebu na Filipínách. Je otcem 13 dětí. Všichni ho znají pod prostým jménem Stanley. Pro všechny platí za pokornou, prostou a mírnou osobu s dětskou nevinností. Je členem Křížového tažení Božího Milosrdenství v arcidiecézi Cebo a od roku 1993 se zcela věnuje šíření úcty k Božímu Milosrdenství na celém světě. Stanley tvrdí, že ve tři hodiny ráno mívá zjevení, při kterých přijímá významná poselství týkající se Božího Milosrdenství.

Obdržel pověření od kardinála Ricarda Vidala, který po hlubokém šetření prohlásil jeho zážitky za autentické. Také biskupská konference na Filipínách dala Stanleymu oficiální schválení a zvláštní doporučení.

Všechno začalo 2. března 1993, když Stanley nečekaně těžce onemocněl. Dostal záchvaty křečí a těžká krvácení, která způsobila velkou ztrátu krve. Byl rychle převezen do nemocnice v Cebu, kde ho prohlásili za klinicky mrtvého, protože jeho tělesné orgány přestaly pracovat. Podle výpovědi lékařů zůstal ve stavu klinické smrti tři dny. Stanley pak vyprávěl, že během té doby měl vidění o Ježíši a o věčnosti. Ježíš mu ukázal jakoby na obrazovce každý okamžik jeho života, se všemi údaji, hodinami, minutami a vteřinami. Stanley tvrdí, že okamžiky života, kdy se dopustil hříchu, byly demonstrovány ve zvětšení a zpomalené. Stanley říká, že pochopil, že před Ježíšem není možno nic skrýt. Během těchto vidění mu Ježíš svěřil poslání šířit úctu k Božímu milosrdenství a sdělil mu jména osob, které mu v tomto poslání mají pomáhat. Když už se lékaři domnívali, že je mrtev, Stanley se nečekaně vrátil k životu. Byl ve velmi dobré kondici, takže se sám vymanil z přístrojů na udržování životních funkcí. Probudil ho sám Ježíš, aby Stanley uskutečnil poslání, které mu bylo svěřeno. Lékař, který ho ošetřoval, byl případem zcela konsternován. Podrobil ho zevrubnému vyšetření a zjistil, že všechny životní funkce se zcela vrátily k normálnímu stavu. Zdravotní sestra, která Stanleyho ošetřovala, se domnívala, že je mrtvý, a když ho spatřila, jak stojí na vlastních nohou, vyděsila se tak, že utekla. Jednalo se o naprosto mimořádný případ, z vědeckého hlediska nevysvětlitelný, skutečný zázrak. Tento zázrak radikálně změnil lékařův život tak, že se rozhodl jít do semináře a nyní je jezuitou.

Když se Stanley vrátil domů, našel doma své příbuzné, jak se připravovali na jeho pohřeb. Když ho spatřili, velice se vyděsili. Někteří se domnívali, že vidí přízrak, nemohli tomu uvěřit, že jejich Stanley by ještě mohl být mezi živými.

Mezi osobami vybranými za jeho spolupracovníky byl také jeho duchovní vůdce Mons. Cris Garcia. Je o něm známo, že ho Pán obdařil mystickými dary (vnitřní mluva a levitace). Dostal za úkol, aby potvrzoval a vysvětloval poselství, která Stanley obdrží a která jsou pak předávána kardinálu Vidalovi, aby je oficiálně potvrdil. Rodina Mons. Garcii patří k nejbohatším na Filipínách. Jeho otec mu nabízel miliony, aby ho odradil od kněžského stavu. Ale Mons. Garcia všechno opustil, stal se knězem a založil kongregaci Andělé míru.

Bylo potvrzeno mnoho nadpřirozených fenoménů a došlo k četným zázračným uzdravením osob, které uctívaly obraz Pána Ježíše, který má Stanley u sebe. Ve svých „setkáních na svědectví" všechny vyzývá, aby konali skutky milosrdenství.

Stanley potvrdil v rozhovoru s Michaelem M. Brownem, že viděl Ježíše a že Ježíš přijde brzy znovu. Nyní nepřichází, aby soudil, ale „nabízí své milosrdenství lidem, protože řekl, že nyní je čas milosrdenství. To proto, abychom se mohli smířit s Bohem. Je čas, abychom se smířili se svojí rodinou..., se všemi... Pokání musíme dělat nyní. Nyní se musíme napravit." (Poznámka: Stanley zaznamenal pouze důležitá poselství.)

Stanley přijal od Ježíše první poselství 2. března 1993. Pán řekl: „Vrať se do světa, protože musíš vykonat ještě mnoho věcí. Budu-li mít pro tebe nějaké poselství, zjevím se ti ve snu." Jak slíbil, v následujících měsících a letech se Ježíš různým způsobem zjevoval Stanleymu ve snu.

V Maribel, Sud Cotobato dostal Stanley 31. srpna 1994 v 3.40 hod. toto poselství: Prosím tě, jdi každý den na mši. Prosím, nedovol Satanovi, aby rozptyloval stádo. – Můj synu, budeš přítomen mému konečnému příchodu.

Poselství z 9. října 1994: Modli se, modli se korunku. – Nestarej se, tvoje oběť nebude trvat dlouho. Já jsem stále s tebou. – Z 15. ledna 1995 (Tabada, Mambaling, Città di Cebu): Blahopřeji! Neboť tvoje skupina již zachránila tolik osob, tak mnohé, že to velice rozzuřilo Satana. – Znásob své úsilí, protože čas se rychle blíží a je již velice blízko. Jsem stále s tebou. – Ze 14. července 1995 (Città di Davao): Jsem velice šťasten a spokojen, pokračuj tak, pole je připraveno a žeň je zralá. Uzdravení vyžaduje hlubokou a vytrvalou modlitbu. Ne vždy se uskuteční v okamžiku. Modli se vytrvale korunku. Jsem stále s tebou.

Poselství z 4. října 1996 (Tabada, Mambaling, Città di Cebu) první pátek: Nedělej si starosti. Mysli jen na to, abys svůj úkol plnil co nejlépe, a o ostatní se postarám já. Ten, kdo věří tobě, věří mně, protože já jsem tě poslal. – Blažení ti, kteří využívají mého Milosrdenství, dokud je ještě Den Milosrdenství. Ale dejte si pozor, den Spravedlnosti přijde dříve, než si myslíte. – Modli se korunku s láskou a z lásky, bez tísně v srdci... Dodávej lidem odvahy, aby se ustavičně modlili korunku. – Miluji tě, můj synu.

Poselství z 27. ledna 1997 – 3.05 hod. (Città di Surigao): Můj synu, můj synu, děkuji ti, že jsi byl vždy poslušný a pilný v plnění svého poslání. Ale nyní ti chci říct toto: Já jsem tvoje síla, protože to je moje osobní křížové tažení, aby se naplnilo to, co je psáno. – Blahoslavení ti, kteří jsou čistí, protože nebeské brány jsou pro ně dokořán otevřeny. Proto nyní je pro ně chvíle k očištění a smíření, protože z lásky k nim prodlužuji čas Milosrdenství, ale nemohu pokračovat a dát ho ještě mnoho. – Miluji tě, můj synu.

Poselství z 2. března 1998 – 3.15 hod. (Cagayan de Oro): Můj synu, můj synu, pověřili jsme tě tímto úkolem, díky tomu, že jsi věrný Bohu a šíříš dále své poslání. Povolali jsme mnohé, ale málo jich odpovědělo. Připoutání k světu jim překáží v důvěře ke mně. Hříchy a nedůvěra mě zraňují nejbolestnějším způsobem. – Kdyby jen věděli, jak sbírat věčné poklady, nebyli by odsouzeni v den soudu. – Prosím, přidej do svého poslání důležitost svátostí. Důležitost této instituce je pomlouvána a stává se neužitečnou. – Modli se, modli se korunku a doporučuj ji všem jako poslední naději spásy. Miluji tě, můj synu.

Poselství z 19. října 1998 – 3.00 hod. (Taty, Rizal): Můj synu, můj synu, nebe se raduje, protože tvoje skupina přivádí tak mnoho duší ke spáse. To těší moji Matku. Pokračuj tak, buď silný, už toho nezbývá mnoho. Pak přijde éra Míru, jak je psáno. Ale předtím se uskuteční bitva takových rozměrů, jakou nikdo dříve neviděl. Všechna znamení jsou již přítomná. Proto nyní nadešel pro ně čas, aby volili mezi Milosrdenstvím a Spravedlností, mezi nebem a peklem, žádná jiná alternativa není. – Protože čas se blíží, řekni jim, aby se intenzivně modlili korunku a růženec jako svou poslední obranu.

Těm, kteří šíří moje milosrdenství, slibuji, že k nim budu milosrdný, protože již nadchází čas, ale oni mají uskutečňovat milosrdenství. – Miluji tě, můj synu.

Poselství z 17. června 1999, 3.15 hod. (Tin Lok Lane, Wan Chai, Hongkong): Můj synu, můj synu, děkuji, že miluješ své poslání. Hlásání pravdy o mém nekonečném milosrdenství ti dá více síly a vytrvalosti. Ale lidé tak velice milují svět a tak mnozí odmítají vrátit se ke mně a litovat svých hříchů. – Kdyby si jen uvědomili, co znamená trpět v pekle, otevřeli by uši a naslouchali by mi. – Měli by mít důvěru v mé milosrdenství a cítit stud za své hříchy. Já bych už na jejich hříchy nevzpomínal. Měli by nyní dělat pokání, dříve než bude pozdě. Ale dej pozor, můj synu, protože Satan dělá všechno, aby tě zničil, proto tě prosím, buď silný, protože po tom všem tvoje štěstí potrvá věčně, už nezbývá mnoho. – Miluji tě, můj synu. Budu vždy s tebou.

Poselství z 30. června 2000 – 3.15 hod. (Tabada, Mambaling, Città di Cebu, svátek Božského Srdce Páně): Můj synu, můj synu, děkuji, že jsi byl plný důvěry a poslušnosti vůči vůli nebe. Prosím, dodávej věřícím odvahy, aby rozmnožili své modlitby za mé milované kněze, protože oni jsou moje drahocenné šperky, i když někteří způsobují, že moje Srdce krvácí. A přece jim budu hojně žehnat, v čase i na věčnosti. Bylo by lépe, kdyby trávili více času ve zpovědnici. Protože to je místo, kam stéká moje milosrdenství hojněji než všechny hříchy, které spáchali jacíkoliv živí tvorové. – Proto tě prosím, vynasnaž se více hlásat, že Satan je skutečný, že peklo opravdu existuje. Nemůžete sloužit dvěma pánům najednou. A nyní je čas obrátit se na mou Matku a k mému nevyčerpatelnému Milosrdenství, není jiné cesty, čas se končí. – Miluji tě, můj synu.

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 – 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006
Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club
5304 Fleet Ave
Cleveland, OH

For details and updates call:
216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:
216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

MAY 2, 9, 16, 23 & 30

JUNE 6, 13, 20 & 27

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

ČESKÁ MISIE V CHIAGU

Vás srdečně zve na

GARAGE SALE

v pátek 18.května 8.00 AM - 5.00 PM
v sobotu 19.května 8.00 AM - 4.00 PM
v domě České misie
2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

Nabízíme:

nábytek – židle, stoly, pohovky, skříně
šaty – pro děti i dospělé
hračky pro děti,
domácí a kuchyňské potřeby
a mnoho dalších věcí.

Prosíme členy a přátele misie
o darování vhodných věcí pro tuto akci.

Výtěžek bude použit na opravy
Misijního domu.
Za pomoc předem děkujeme.

Informace: 708 - 656 7472 nebo 708 - 533 1050

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago
pořádá velmi zajímavý
cestopisný program, nazvaný

„ IN THE SHADOWS OF CORDILLEROS AND BRAZIL"

v úterý 8.května 2007 v 7 hodin večer
v klubovní místnosti České Misie,
2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804
Program připravil

Ing. Václav Kureš,

který nedávno navštívil Jižní Ameriku
(Brazílii, Chile a Argentinu)
a promítne nám dva filmové snímky
zobrazující tradice a kulturní směry těchto zemí.

Přijďte všichni přivítat našeho přítele a světového cestovatele Ing. Kureše a jeho paní Evu a sdílet s nimi jejich cestovní zážitky.
Vzhledem k tomu, že tato schůzka 8.května je poslední před prázdninami, těšíme se na shledanou se všemi přáteli a členy SVU.

Dobrovolný dar $ 3 .00

Věra Rokničová,
jednatelka SVU Chicago

Vděčná vzpomínka

19.května 2007 si připomínáme šesté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metují v Čechách 2.února 1923.
V době 2.světové války vstoupil do benediktinského kláštera
v Praze v Břevnově a zde 14.září 1945 složil řeholní sliby.
V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie,
kde byl 29.července 1951 vysvěcen na kněze.
Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti,
odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga.
V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických.
Zde působil v duchovní správě u kostela sv.Prokopa v Chicagu,
později spoluzakládal středisko Velehrad v blízkosti kostela sv..Anežky České,
které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatohorské.
Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu.
Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa.
Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem
České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka.
Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy
a při své opětovné návštěvě USA byl 19.května 2001 povolán na věčnost.
Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat u Panny Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 19.května 2007 v 6.30 hod. večer.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi

Fr. Dušan Hladík a přátelé z České Misie v Chicagu

Vroucí vzpomínka

5.května 2007 s bolestí v srdci a nesmírným steskem, který čas nikdy nezahojí, vzpomínáme sedmého výročí odchodu na věčnost našeho milovaného manžela, otce a dědečka, pana

Emila Hrácha

Vzpomínková mše svatá za něho bude obětována
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru
26.května 2007 v 6.30 hod. večer.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou s námi s vřelou modlitbou.

Marie Hráchová, manželka
Joseph, Jim a Emil Jr., synové
a 6 vnoučat

Přípravy na
50. JUBILEJNÍ PLES
jsou v plném proudu

ČAS NESTOJÍ - VÝROČNÍ OSLAVA SE BLÍŽÍ
ZVEME VÁS - UPOZORŇUJEME - HLEDÁME

Naše pozvání platí především pro dámy,
které byly jako Debutantky na jednotlivých plesech
v průběhu uplynulých padesáti let. Rádi bychom
všechny pozvali na jubilejní reprezentační ples.
K tomu ale potřebujeme znát Vaše nynější jména
a adresy. Proto prosíme – ozvěte se nám a
upozorněte své přátele a známé.
V brzké době Vám zašleme podrobné informace.

Svoje jména a adresy, jakož i informace o svých kamarádkách posílejte na adresu:

Plesový výbor
c/o Jerry Jirák
4220 Park Ave
Brookfield, IL 60513

The Consulate General of the Czech Republic
The City of Prague
The Prague Committee of the Chicago Sister Cities International Program
CORDIALLY INVITE YOU TO ATTEND

Golden Prague Gala Evening
Gala Zlatá Praha

Please join us for a Gala evening of music and dancing to the irresistible Ondřej Havelka and his Melody Makers

The event is organized under the auspices of
Prague Mayor Pavel Bém,
Chicago Mayor Richard M. Daley,
Czech Ambassador Petr Kolář and
American Ambassador Richard Graber

Friday, June 29, 2007
Hilton Chicago Hotel
720 S Michigan Ave, Chicago, IL

Cocktails
6:30 p.m.
Dinner & Dancing
7:30 p.m. – 11 p.m.

Black Tie $175.00 per person
The Chicago Sister Cities International Program
is 501 (c) (3) organization.
For more information, please call 312-861-1037, ext. 100 or 107
or email chicago@embassy.mzv.cz

Česká Misie v Chicagu

srdečně zve
všechny maminky a babičky
a s nimi i celé jejich rodiny na

OSLAVU DNE MATEK

Přátelské posezení
s hudbou, písničkami
a občerstvením
bude po mši svaté
v sobotu 12.května 2007
asi od 8:00 večer

v Domě České Misie
2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

Sourozenci Slívovi srdečně děkují

všem, kdo navštívili jejich koncerty
vážné hudby a kdo přispěli na Lukášovo
turné s CYSO do Evropy v létě tohoto roku.
DVD našeho koncertu je k dispozici.
http://www.psliva.com/concerts/

Hlavní římský rabín Izrael Eugenio Zolli

Jednou z výjimečných a šlechetných osobností a konvertitů 20.století Izrael Eugenio Zolli (1881-1956). V dramatických letech druhé světové války předsedal jako hlavní rabín největší židovské církevní obci v diaspoře. Jeho vstup do katolické církve vyvolal velký rozruch a pozornost. Musel za to zaplatit vysokou cenu.

Je Ježíš Mesiáš?

Izrael Zolli, který měl již jako malý chlapec hluboký vztah k židovské víře, vzpomíná jako 66 letý na svoje šťastné dětství v polské obci Brody. *Moje maminka pocházela z rodiny s více než 200 letou tradicí, ze které vzešli mnozí učení rabíni. Podle ní i já jsem se měl stát bezpodmínečně rabínem.* I sám Izrael to chtěl. Během druhého ročníku gymnázia trávil dvě odpoledne v týdnu u svého katolického přítele Stanislava. Vzpomíná na něho takto:

Jejich byt měl v sobě něco, co mě přitahovalo. Když jsme spolu dělali domácí úkoly, pozvedl jsem někdy oči na prostý kříž, který visel na stěně, a dlouho jsem se na něj díval. Ten Ukřižovaný ve mně probouzel hluboký soucit. Cítil jsem, že byl stejně tak nevinný jako smutný. Možná, že to byl Boží služebník, jehož zpěvy jsme probírali v židovské škole. Nevěděl jsem to, ale o jednom jsem byl již tehdy přesvědčen: Byl dobrý. Ale proč ho pak přibili na kříž?

Po maturitě studoval Zolli krátce ve Vídni. Ve Florencii byl promován na doktora filozofie a tam také absolvoval rabínské kolegium. Jako 30 letý se stal vice-rabínem a od roku 1918 hlavním rabínem ve starém habsburském přístavním městě Terstu. Zároveň vyučoval na univerzitě v Padově srovnávací semitskou jazykovědu a hebrejštinu, kterou jako jazykový génius ovládal jako mateřský jazyk kromě němčiny, italštiny a polštiny.

Jako oblíbený profesor již tehdy při svých velmi zajímavých přednáškách, které navštěvovali i mnozí katoličtí seminaristé, používal jak Starý, tak i Nový zákon. Jeho biblické studie a všecek jeho zájem a meditace se soustřeďovaly k osobě Ježíše Krista.

Brzy se stal Ježíšovým upřímným obdivovatelem a Ježíšův hlas mu zněl z evangelia stále hlasitěji a zřetelněji. Když v roce 1938 vyšla jeho kniha *Nazaretský*, měl již židovský učenec jistotu: trpící Ježíš je ten Boží služebník, o kterém 800 let předtím psal prorok Izaiáš, je to Mesiáš, Boží Beránek, který přinesl Otci sebe samého jako smírnou oběť.

Nový zákon vždy pomáhal Starému zákonu!

Izrael Zolli, jehož vědecká pověst se všude šířila, se v roce 1939 stal vrchním rabínem staré a vážené římské církevní obce Židů v diaspoře. Když v roce 1943 německá okupační armáda obsadila Věčné město, snažil se ihned zničit jmenné seznamy uchovávané v synagoze. V synagoze se mu však vysmáli a nevěřili jeho varováním a prozíravým radám. Odpovědní členové židovské obce se nedali přesvědčit, aby uzavřeli synagogu, ani neposlechli výzvy pro spolubratry ve víře, aby se rozptýlili. Následovalo strašné probuzení. Jen několik dnů nato vyzval velitel SS židovskou obec, aby mu do 24 hodin odevzdala 50 kg zlata. V opačném případě zajme 300 židů jako rukojmí. Protože do dalšího dne dokázali shromáždit jen 35 kg, vypravil se hlavní rabín poprvé ve svém životě jako stavební inženýr tajně do Vatikánu, kde apeloval na PiaXII.: *Ani v minulosti se nestalo, že by Nový zákon nepomohl Starému zákonu. Prosím, pomozte nám i nyní!* Vatikán pomohl a ve 13 hod. si měl rabín vyzvednout chybějících 15 kg zlata. Nebylo to však už potřebné. Katolickým farnostem ve městě se podařilo obstarat pro své židovské bratry potřebné zlato. Zolli pomáhal ze svého úkrytu, jak jen mohl: *Židům, které jsem mohl zastihnout, jsem radil, aby utekli z Říma nebo zaklepali na bránu některého kláštera. Na moji hlavu byla vypsána odměna 300 000 lir. Gestapo mě všude hledalo.* Izrael Zolli strávil v ilegalitě se svou rodinou devět měsíců, poslední měsíce u svých křesťanských přátel. Jen tak unikl deportaci, při které bylo 1200 římských Židů odvlečeno a přežilo jich jen 15.

Za to, že mohlo být zachráněno 4447 římských Židů, je třeba poděkovat okamžité iniciativě papeže Pia XII. Když to bylo naléhavé, zrušil klášterní klauzuru, a tak se mohli pronásledovaní Židé skrýt v 50 různých klášterech a institutech. Mnozí kněží a řeholní sestry riskovali přitom svůj život.

V roce 1986 to připomněl papež Jan Pavel II. při návštěvě římské synagogy: *Brány našich řeholních domů, našich kostelů, římského kněžského semináře, budova Svatého stolce a Vatikánské kurie byly v temných letech pronásledování dokořán otevřené, aby poskytly bezpečí a záchranu pronásledovaným římským Židům.*

V letní rezidenci v Castel Gandolfo našlo někdy přístřeší až 8000 utečenců. Zolli si v roce 1945 napsal zpětně do svého deníku: *Židovství dluží Piu XII. velký dík. O jeho mnohoznačné pomoci by bylo možno napsat celé svazky. Žádný hrdina v dějinách nevedl obranu proti zlu tak statečně a zároveň s takovou silou jako Pius XII., a to ve jménu křesťanské lásky k bližnímu. Mimořádné dílo církve v Římě je jen příkladem nesmírné pomoci, kterou vykonal Pius XII. a katolíci na celém světě v duchu nesrovnatelné lidskosti a křesťanské lásky.*

Byl to velký svátek smíření

V červnu 1944 osvobodili spojenci Řím. To umožnilo židovské obci oslavit na podzim svůj velký svátek. O tom Zolli píše:

Ve svém srdci jsem byl katolíkem již před vypuknutím války a v roce 1942 jsem slíbil Bohu, že se stanu křesťanem, když válku přežijeme. Nikdo mě nenutil ke konverzi, ta se ve mně celé roky pomalu připravovala. Ale tak jako se uzdravený neléčí sám, ale je uzdraven, tak je tomu i s konvertitou. Nikoliv on sám si vybírá okamžik obrácení, ale konvertuje, když v poslušnosti odpoví na Boží volání.

U mne to bylo při slavnosti Jom kippur na židovský svátek smíření v říjnu 1944. Den se chýlil ke konci a já jsem se cítil uprostřed

množství lidí osamocený. Večer jsem slavil poslední bohoslužbu v synagoze. Ale měl jsem pocit, že jsem od tohoto rituálu tak velice vzdálený, a tak jsem pověřil jiné, aby přednášeli modlitby a zpívali písně. Necítil jsem v sobě ani radost, ani bolest, byl jsem jako vyprázdněný, bez myšlenek a pocitů. Před mým duchovním zrakem se náhle otevřela velká rovina a uprostřed ní na trávě stál Ježíš Kristus. Byl zahalený do bílého pláště, nad jeho hlavou byla modrá obloha. Pocítil jsem v sobě hluboký vnitřní pokoj. Potom jsem slyšel ve svém srdci jasně tato slova: ***„Ty jsi zde naposled! Od nynějška budeš následovat mne!"***

Slova jsem přijal do svého nitra s největší duševní pohodou a bez výjimečného citového pohnutí a moje srdce ihned odpovědělo: „Staň se tak, tak bude, tak to musí být!" V tom okamžiku zazněl v synagoze šofar, svatá trouba, a její hlas ukončil největší židovský svátek. Nikdo si ničeho nevšiml. Všichni se rozloučili a rozešli se každý svou cestou. Zůstal tam jen hlavní rabín, ponořený do svých myšlenek. Nestal se kvůli přísnému postu obětí halucinace?

Přibližně o hodinu později jsme byli - moje manželka, dcera a já - doma a večeřeli jsme, protože půst skončil. Vzápětí nato jsem šel do své pracovny, abych si ještě přečetl několik dopisů a časopisy. Když jsem se unavil, šel jsem do ložnice. Moje žena najednou řekla: „Když jsi stál před schránkou s Tórou, měla jsem dojem, že vidím bílou postavu Ježíše Krista, který ti vložil ruce na hlavu, jako by ti žehnal." Byl jsem překvapený, ale snažil jsem se zůstat klidný. Dělal jsem, jako bych to nepochopil. Ona však opakovala slovo za slovem všechno, co právě řekla. Přesně v tom okamžiku jsme slyšeli volat naši mladší 20 letou dceru Myriam: „Tati!" Šel jsem k ní do pokoje a zeptal jsem se: „Co se děje?" Odpověděla: „Víš, tati, dnes v noci se mi zdálo o Ježíšovi. Byl velký a oblečen do bílého." Popřál jsem jí dobrou noc a přemýšlel o těchto neobyčejných událostech, které se mě vnitřně dotkly a nechaly ve mně dozrát rozhodnutí s definitivní platností. Za několik dní jsem skutečně odstoupil ze svého místa v židovské obci a zašel jsem k jednomu zcela neznámému knězi a dal se vyučovat v katolickém náboženství. Uplynulo několik týdnů. 13.února 1945 jsem byl přijat do katolické církve.

Příchod milovaného hosta

Byl to Luigi kardinál Traglia, kdo pokřtil 65letého konvertitu v chrámě Santa Maria degli Angeli a dal mu jméno Eugenio. Spolu s ním přijala křest i jeho žena Emma a dala si jméno Maria. Jejich dcera následovala příklad rodičů až po roce. Eugenio Zolli řekl po křtu šťastně: *Už dlouhé roky jsem věřil, že Ježíš je Mesiáš. Ale tento zážitek byl jako příchod milovaného hosta do mé duše.*

14.února přijal manželský pár poprvé svaté přijímání z rukou jezuitského kněze Dezzy, rektora Gregoriánské univerzity, a o několik dnů později jim udělil svátost biřmování Mons. Fogar. Byl biskupem v Terstu, kde před lety Zolli zastával svůj úřad. Pokřtěnému konvertitovi zůstala v duši bezmezná a hluboká láska k vlastnímu národu. Pro Židy naopak byla jeho konverze neslýchaným skandálem!

Sotva se rozšířila zpráva o katolickém křtu bývalého rabína, ze všech stran se začala šířit nevraživost a nejhorší pomluvy. Římská synagoga nařídila několikadenní demonstrativní půst pokání za odpadlíka a držela za něho smutek jako za zemřelého. Nakonec byl jako heretik provázený nadávkami hanebně zavržen. Od té doby byl pro své židovské bratry jako mrtvý a mlčeli o něm. Zavržený Zolli se k této nevraživosti stavěl s odzbrojující dobrotou. Několikrát ujišťoval: *Odpouštím všem! Po svatém křtu nejsem schopen nikoho nenávidět. Odpouštím všem, jak mě to naučil Ježíš!*

Chudobný učedník svatého Františka

Eugenio Zolli si byl jist: *Co se týká materiálního života, židé, kteří konvertují, ztratí stejně mnoho jako v období svatého Pavla, ne-li všechno. Ale vyhrají mnoho, ne-li všechno, co se týká života v milosti. K tomuto kroku mě nepřivedly žádné sobecké zájmy, protože když jsme s moji manželkou přestoupili do katolické církve, ztratili jsme všechno, co jsme na tomto světě vlastnili, a doslova jsme se ocitli na ulici. Teď se musím ohlížet za prací. Ale Bůh nám pomůže.*

Bývalý rabín byl skutečně bez práce a ve velké finanční tísni. Tak např. rodina Zolli si nemohla dovolit večeři právě v den svého křtu a kardinál Traglia jim daroval 50 lir. Ale konvertita Zolli přijal tuto situaci s obdivuhodnou vyrovnaností a důvěrou: *Teď jsem chudobný a budu žít v chudobě. Důvěřuji Boží Prozřetelnosti!* A Bůh se o něho postaral a posloužil si při tom P. Dezzou. Ten hned na začátku zprostředkoval zchudlé rodině nouzové bydlení na Gregoriánské univerzitě a potom se postaral o malý byt.

Rok po svém vnitřním zážitku v synagoze vstoupil Zolli do Třetího řádu sv. Františka a každé ráno se věrně v univerzitní kapli účastnil mše svaté, kterou sloužil P. Dezza. Po ní dlouho setrvával v tichém díkůčinění. Jednou se svému drahému jezuitskému příteli přiznal: *V kapli se cítím tak dobře, že bych nejraději ani nevycházel.*

Doma četl Eugenio Zolli Písmo svaté v hebrejštině a řečtině a dlouhé hodiny trávil rozjímáním. Často říkal:

Tentýž světelný paprsek, který proudí z mocného slova proroka Ámose, se stává ještě mocnějším v úžasných slovech Izaiáše, aby vyústil do nekonečného světla evangelia. Já jsem se nezřekl židovství, vždyť židovství je zaslíbením a křesťanství završením židovství. Církev spočívá na jedné skále: na Petrovi. On odolává všem útokům. Mám plnou důvěru v sílu Ježíše Krista. Stavební dílo, které on vystavěl, se nezhroutí.

Na doporučení Svatého otce byl Eugenio Zolli jmenován profesorem na Papežském biblickém institutu, kde přednášel až do konce svého života a měl tak zabezpečen skromný příjem.

Umírám v hodinu mého Pána

V lednu 1956 ve věku 75 let Zolli onemocněl zápalem plic a už se nezotavil. I jeho manželka Marie byla stará a nemocná. Myriam se starala o svého otce a přátelé často přicházeli se s ním pomodlit. Vnitřní sjednocení s Bohem se stalo pro tohoto moudrého a hluboce věřícího muže největším majetkem a mělo vyzařovat až do smrti. Týden před smrtí se svěřil zdravotní sestře: *Zemřu v první pátek v měsíci ve tři hodiny odpoledne jako náš Pán Ježíš Kristus.*

A tak se to přesně stalo: Na první pátek 2.března - byl to současně výroční den volby papeže Pia XII. - přijal Zolli ráno ještě svaté přijímání a řekl: *Doufám, že Pán mi odpustí mé hříchy. Důvěřuji mu i ve všem ostatním.*

Zemřel přesně v 15 hodin. Ve svých pamětech na konci svého života napsal: *Můžeme se svěřit jen Božímu milosrdenství, Kristovu soucitu. Můžeme se spolehnout jen na přímluvu té, jejíž srdce bylo probodeno kopím, které probodlo i bok jejího Syna.*

Na sklonku života řekl Zolli slova, která platí pro nás všechny: *Vy, kteří jste se narodili v katolické církvi, ani si neuvědomujete své štěstí, že jste Kristovu milost přijímali již od dětství. Avšak ten, kdo jako já dospěl na práh víry po dlouhé, dlouholeté práci, dokáže ocenit velikost víry a to, že je křesťanem, má všechnu radost, jaká jen existuje.*

Podle Eugenio Zolli: *Der Rabbi von Rom,*
Překlad Světlo 16/2007

Delirium

Město se zvolna probouzelo ze spánku. V polotmě se vynořily nepravidelné obrysy mamutích budov. Začínalo svítat. Hladina jezera se zachvěla nárazem letadla; záblesk, dunivá ozvěna a pak ticho; poslední záchvěvy spánku patří nemocnici.

Noční ticho rozřízl hlas opilých výrostků. Výbuch smíchu se odrazil od kamenných domů, v ozvěně se vrátil nazpět do ulic.

„Pojďte se ještě někam napít, přece ještě nepůjdeme domů!" zahulákal rozjařený hlas. Následovala salva hlasitého smíchu. Na konci ulice vyšla ze tmy prostovlasá žena. Ohlédla se po skupině opilých a spěšně přešla na protější chodník. Jeden z výrostků si všiml osamělé ženy a vrávoravým krokem se za ní rozběhl.

„Paní, dejte nám na pivo, máme žízeň!" Chraplavý hlas utonul v dalším výbuchu smíchu. Žena zrychlila krok, dala se do běhu. Slyšela za sebou dunět kroky a supění pronásledovatele. Doběhla ke vchodu nemocniční budovy a prudce otevřela těžké dveře. Ve tmě zakopla o kamenný schod a upadla. Naráz ztratila vědomí.

Ví Bůh, jak dlouho ležela na chladném schodišti. Probudil ji tlumený hovor. Opatrně otevřela oči. Prudké světlo jí padlo do víček. Místnost zazářila běloští lůžek, prostěradel, čistotou. Z pozadí vystoupily dva bílé pláště: muž a žena. Zvolna k ní zamířili.

Zvedla se na loktech a zhluboka se nadechla. Ucítila ostrou vůni chloru, pach čpavku, benzinu. Naráz jí to něco připomnělo. Ano, to byla ještě malá: naparáděná v nažehlených volánčích s pestrou mašlí ve vlasech; vezli ji plačící, do nemocnice.

„Uvidíš, že tě to ani bolet nebude," ujišťovala ji matka. „A pak budeš moci jíst zmrzlinu, kolik budeš chtít. A ty přece máš zmrzlinu ráda."

Nedopadlo to tak docela, jak si představovala. Zmrzlinu ji sice přinesli, ale bolelo ji v krku, dávila se, místo zmrzliny polykala slzy. Starší pan doktor jen mávnul rukou, když ji přinesl ukázat zakrvácené kousky, které jí vyoperoval. Dusila se a vůbec nepomohlo, že jí maminka slíbila, že spolu půjdou na kolotoč, a že ji povozí na tom největším koníku se zlatou hřívou. Odvezli ji domů, ležela několik dnů v horečkách; představa zlatého hřebečka ji už vůbec nelákala. Teď se jen otřásla, zatočila se jí hlava, nechtěla víc vzpomínat na útrapy nemocného dítěte. Na kolotoči už se nikdy nesvezla, hřebeček jí zbytečně připomínal bolesti, kterými tehdy prošla.

Muž v bílém plášti se k ní zvolna přiblížil. Znervózněla. - Co po mně chce? Co tu vlastně dělám? Bílý plášť se jí zavlnil před obličejem.

„Jak se cítíte? Bolí vás něco?" zeptal se jí. Neodpověděla. - Nemám ráda lékaře, napadlo jí. Všichni jsou stejní, člověka jen krmí prášky. Anebo chtějí bezdůvodně operovat. Vycítil její nejistotu. Vztáhl k ní ruku, škubla sebou.

„Jak se jmenujete? Víte proč jste tady?"

Naježila se jako kvočna. „Ne, nevím, proč jsem tady!" vyštěkla. „A také nevím, jak jsem se sem dostala." Chci jít domů, pusťte mě.

V obrýlených očích lékaře se zablesklo. „Jsem lékař," zdůraznil. Žena však nepostřehla jeho jméno. „Jste nemocná, máte horečku, musíme si vás tady na chvíli nechat. Ráno půjdete na operaci."

Lekla se. „Žádnou operaci nechci a nepotřebuji!" vykřikla. „Nic mi není, chci domů."

Bílý plášť se shovívavě usmál. „Jak se jmenujete?" opakoval. „Víte, kde bydlíte? Jste vdaná, nebo svobodná? - A víte kolikátého dnes je?" Chrlil ze sebe otázky.

Začala nepříčetně křičet: „Nechte mě být, vy nejste žádný lékař. Kde máte svůj diplom? Pusťte mě domů, zavolám na vás policii!"

Vztyčila se na posteli. Chtěla vstát, ale nohy se pod ní podlomily. Dala se do pláče. „Chci domů," vzlykala hlasitě. „Chci odtud pryč!"

Bílý plášť se nad ní soucitně sklonil. „Nikdo vám nechce ublížit," chlácholil ji. „Jsem opravdu lékař, diplom mám v kanceláři," mluvil s ní jako s dítětem. Znovu se zvedla.

„Já vám nevěřím," vzlykala. „Ani slovo vám nevěřím. Na žádnou operaci nepůjdu."

Muž ji chvilku mlčky pozoroval. Konečně se rozhodnul. Otevřel dveře na chodbu. Do místnosti vešly dvě mladé ženy. Na okamžik se rozhlédly a když uviděly na lůžku bledou ženu, rozběhly se k ní.

„Maminko, maminečko naše, jak se ti daří?" volaly jedna přes druhou. Ženě zazářil úsměv ve tváři. Zjevně pookřála.

„Moje zlaté holčičky," rozpřáhla k nim ruce. „Ach, jak jsem ráda, že vás vidím! Pojďte, půjdeme domů," - objala je a hlasitě si oddechla. „Ten lékař mě odtud nechce pustit," žalovala.

„Nevím, co tady vlastně dělám." Dívky se na okamžik zarazily a významně si vyměnily pohledy. Starší si rozpačitě odkašlala.

„Maminko, ono to nejde," začala potichu. „Jsi nemocná, víš, že musíš zítra na operaci, přece s tou špatnou ledvinou. Ale to nic, za pár dní budeš zase v pořádku a pak už zůstaneš doma." Zarazila se. Co je to za hloupost? Co mi to tu dcery vyprávějí? Rozkřikla se: „Na žádnou operaci nepůjdu! Nic mi není." Polilo ji horko. Plačtivým hlasem dodala: „Proč mě tak strašíte? Co jsem vám udělala zlého?" Slzy jí vytryskly z očí.

Obě dcery se mlčky zadívaly do země. Ach, maminko, co se to s tebou stalo? Ještě včera jsme se těšili, že všechno dobře dopadne, ještě včera jsi slibovala, že to pak společně oslavíme a zapijeme. A dnes?

„Maminko, maminko naše, vždyť my ti nechceme ublížit," vrhla se jí kolem krku mladší dcera. „Chceme, aby ses nám uzdravila. Vždyť víš, jak tě máme rády!"

Hněvivě je od sebe odstrčila. „Nic mi není, vůbec nic!" opakovala trucovitě. Nadechla se a začala znovu zvyšovat

hlas: „Jste zlé, nevděčné dcery! Jak se to chováte ke své matce?“ Hlas se jí zlomil.

„Máme tě moc rády a proto nás musíš poslechnout. Jinak nám umřeš.“

Žena se znovu pokusila postavit. Zapotácela se, začala sípat, nemohla popadnout dech. Lékař, který doposud stál stranou, udělal krok dopředu. „Tak co,“ zpřísnil hlas. „Nemůžeme tu marnit celý den. Prosím vás, rozhodněte se.“

Rozzlobila se. „Nebudu vám dělat pokusného králíka! Jdu domů, děvčata, pojďte!“ vzala je za ramena a zamířila ke dveřím. Znovu si vyměnily úzkostlivé pohledy.

„Maminko, prosim tě...“

Žena se narovnala, udělala dva kroky. „Tak takhle se chováte ke své matce! Já, která vás vychovala! Dala jsem vám všechno, co jste potřebovaly a vy mě budete poučovat? Styďte se! Vy nejste moje dcery!“ Rozkašlala se, nemohla popadnout dech. V místnosti zavládlo ticho. Lékař pokrčil rameny. Sundal brýle s očí a pomalu si je čistil. Z chodby sem zaznívaly hlasy ošetřovatelek, drnčel telefon, bylo slyšet smích.

Náhle sebou žena trhla. Něco jí u nohou zasyčelo.

„Plyn!“ vykřikla, „tady uchází plyn!“

Lékař si pomalu zastrčil brýle do pouzdra. „To se vám jen zdá,“ řekl lhostejně. „Tak co, už jste se rozhodla?“

Žena se sklonila k zemi. Něco tu nebylo v pořádku. Z podlahy vystoupil úzký pramínek páry, ovinul se jí kolem nohou a stoupal vzhůru, obtočil se kolem pasu a prsou, zaplavil celou místnost našedlým potahem. Pálil v očích, dusil, nemohla se nadechnout. Obrátila se k dcerám; setkala se s nehybnou tváří. Snad ji ani neviděly, snad ji vidět nechtěly. Lekla se. Chtěla vykřiknout, avšak mlha jí zalepila ústa i nos, nemohla se nadechnout, ani utéct.

Kde je lékař? zapátrala do tmy. Stál v rohu. - To přece není doktor. Z očí mu svítily rudé plamínky, smál se řezavým hlasem, který protínal lepkavou mlhu, smál se zlým, sadistickým smíchem.

„Tak jste se konečně rozhodla?“ promluvil, jako když zahučí meluzína. - Pro pána, vždyť to není člověk, to je satan v převlečení! Napadlo ji. Kam jsem se ta jen dostala?

Náhle jí někdo vzadu stisknul ruku a bylo to, jako když jí dá želízka na zápěstí. „Oni mě opravdu chtějí zabít,“ lekla se a stiskla zuby. Někdo ve tmě vykřikl bolestí: „Ona mě kousla, doktore, ona mi prokousla ruku!“

V ústech pocítila teplou krev, uslyšela hlas lékaře: „Nedá se nic dělat, musíme ji přivázat.“ V pozadí volal dívčí hlas: „Maminko, dýchej, dýchej!“ a pak nic, cítila, že ztrácí sílu, po místnosti se rozlila omamná vůně, dusila ji.

„Pane Bože, já umírám,“ napadlo jí smutně a to už věděla, že tenhle boj nemůže vyhrát - zavřela oči...

* * *

V pátém patře v rohové místnosti sedí dvě dívky. Drží se za ruce a potichu se radí, proč se to všechno stalo a kdo nese vinu na tom, že se celý jejich život obrátil naruby.

„Vždyť my ji máme tak rády,“ opakovaly již po kolikáté. „Nikdy bychom jí neublížily.“ Občas zavzlyknou, utřou si slzy.

Na druhém konci místnosti sedí u psacího stolu lékař. Zapisuje údaje včerejší noci. Konečně zavře počítač a obrátí se k dívkám.

„Nic si z toho nedělejte,“ konejší plačící. „To zavinil morfin. Takhle občas působí na pacienty. Vaše maminka je obzvlášť citově založená, museli jsme jí dát silnější dávku, než jindy.“ Zvolna si povzdechl při vzpomínce na probdělou noc. „Vsázím se, že do rána na všechno zapomene. Věřte mi, za to vám ručím.“

O několik pater níž spí na nemocničním lůžku žena. Přivezli ji včera před půlnocí po těžké operaci. Dnes ještě dospává, i když za dveřmi pokojů už dávno zvoní telefony a sestry v bílém obsluhují své pacienty. Teprve po poledni se vzbudí, otevře oči a rozhlédne se kolem.

Jsem to opravdu já? Ještě žiju?

Chvíli pátravě prohlíží místnost, než znovu zavře oči. V hlavě se jí zvolna roztočí kotouč vzpomínek na včerejší den.

Náhle se zarazí poleje ji horko. Vytřeští oči na bílou stěnu. Je to skutečně možné? Lekne se, srdce jí bije na poplach. Co jsem to vlastně provedla? stydí se sama za sebe. Copak jsem pes? Vždyť já jsem tu mladou sestru opravdu pokousala!

Vlaďa Williamsová

Americký „Superstát“?

Před časem se konalo neobvyklé výroční setkání v Kalifornii v místě zvaném „Bohemian Grove“. Bohemian Grove je 50 mil severně od San Franciska blízko Monte Rio. Je to zvláštní zátiší, které ještě nikdy nebylo dobře prozkoumáno. Naše otázka zní: Je toto místo nějakým způsobem spojeno se snahou zavedení nového světového pořádku? Každým rokem početná skupina kontinentálních iniciátorů a šejků – presidentů, státních sekretářů, velvyslanců, šéfů koncernů, ministrů obrany, guvernérů i představených vysokých škol, představitelů Světové Banky,námořních sekretářů, profesorů, spisovatelů, kongresmanů a magnátů sdělovacích prostředků - se shromáždí pod arkádu z červeného dřeva k exotickému elitářskému setkání se skutečným obřadem zednářské lože, což sponsoři nazývají legrací, ale kritici v tom vidí zednářství, anebo alespoň okultismus včetně pálení lidských figur pod ostražitým okem démonicky vypadající 75 stop vysoké sově se podobající sochy „Molocha“ (téměř shodné s „Molochem,“ neboli bohem falešné moudrosti v Bibli).

Jestliže toto je pozoruhodné, potom je ještě zajímavější seznam účastníků. Hosty byli president George W. Bush, president George H. W. Bush, Henry Kissinger, Walter Cronkite, Donald Rumsfeld, president Bill Clinton, president Jimmy Carter, William F.Buckley, Alan Greenspan, president Gerald Ford, Molcolm Forbes, Newt Gingrich, John Major, William Casey, David Rockefeller, Henry Ford, princ Philip, Bob Novak, president Dwight Eisenhower, Dick Cheney a mnoho jiných. Diskutuje se zde o mnohém.

Je to přísně tajné místo a i když to nechceme nazvat spiknutím, rádi bychom věděli proč je „Bohemian Grove“ tak tajná; proč přitahuje tolik mocných lidí, včetně některých cizích vůdců, a je-li to operační skupina neoddiskutovatelného směru ke světovládě. Pokud tomu tak není, je to jistě alespoň extrémně exkluzivní tajný klub, kde se probírají světové záležitosti - kde měl být údajně formulován Manhattan Project a kde byly vypracovány důležité vojenské a zahraničně-politické smlouvy, a kde tajemnost vzbuzuje podezření. Jednoduše vzato je Bohemian Grove místem, kde iniciátoři a šejkové přispívají duchu globalizace? Je to základna pro myšlení ve Spojených Státech? Zaměřily se diskuze plně na globalizaci, to je vytvoření „nového světového řádu,“ který by mohl zplodit jedinou silnou entitu, která by ho kontrolovala a mohlo by to vést k zosobnění ďábla (jak se dlouho obávají konservativní katolíci a evangelíci)?

Pro mnohé návštěvníky směřující do Bohemian Grove to může být jenom dalším politickým úkolem, jenž zahrnuje rituály, které podle jejich názoru jsou právě tak výstřední jako neškodné (typu Moose-Lodge-style social club).

Ve stejné době pozorovatelé poukazovali na tajemnou větu kterou jsme nazvali „proroctví 1990“ (je to označení pro neznámou osobu, která v té době předpovídala obzvláště přesně). V oné předpovědi byla slova: „Trůn Satana v Americe je severně od San Franciska.“

Je Bohemian Grove kandidátem pro toto místo? (Předpokládáme, že dalšími možnými místy by mohly být Presidio nedaleko Golden Gate Bridge, nebo Berkeley, anebo drogový obchod podél Russian River.)

Jisté je, že presidenti - včetně Bushových - mluvili v Bohemia Grove a použili termínu „nový světový řád“ na veřejnosti, zvláště během války v Perském zálivu. Je také jisté, že je ve světě téměř nezastavitelný duch světové jednoty. V mnohých směrech života je to tlak na globalizaci.

Jednota je dobrá - když je založena na křesťanských principech a na lásce - je to ale něco jiného, když je založena na síle a hledání kontroly všeho a každého. A toto je přesně to, co se zdá, že pracuje ve světě, ať už v tom Bohemia Grove hraje roli, anebo ne.

Duch globalizace nového řádu pracuje jak chtějí Spojené národy, Světová banka, Evropská unie, Světová zdravotnická organizace, Světová rada církví, Výbor zahraničních věcí a velký počet jiných skupin a alespoň v Evropě to zahrnuje skrytý vliv.

Ashley Mote (nezávislý člen EU) říká, že rozhodnutí nejsou ve skutečnosti udělána Evropským parlamentem, ale jedná se pouze o schválení. Jeden z pozorovatelů říká: „Rozhodnutí jsou udělána samozvaným koncilem moudrých, to znamená finančních, velkoobchodních a vládních agentur a jednotlivců, kteří vypracují plán a předloží ho parlamentu ke schválení!“

„Chytrý“ jak sova?

Odehrává se to samé na druhé straně Atlantiku - v místech jako je Výbor zahraničních věcí a OSN a Grove? Je zde elita, která vytváří „Severoamerický svaz“? Díváme-li se do budoucnosti - a snad ani ne tak vzdálené, jak si někteří myslí - je obava, že USA se jednoho dne rozpadnou do seskupení několika menších národů, které se potom spojí v jeden „superstát“ složený z USA, Kanady, Mexika a mnoha států Jižní Ameriky.

Někteří poukazují na ilegální emigraci jako hlavní důvod, proč se vůdci snaží vytvořit toto společenství. Jiní poukazují na obchodní smlouvy. Ať je příčina jakákoliv, je to důvod, který přivádí dohromady liberály, kteří vždycky sledovali globální jednotu, a konservativce, kteří vidí obchodní zisky v laciné ilegální práci a menších obchodních omezeních.

Budou USA nakonec svědkem vlastního rozložení, které bude pohlceno nejprve do regionální a potom světové vlády - konfederace etnických, rasových, kulturních a politických skupin, které mají velice málo společného, protože tam není jednotná americká kultura a protože tam není zjevné Křesťanství, na kterém byl národ zbudován?

I když to někteří považují za paranoické, zůstávají některé nezodpovězené otázky. Mají-li vůdci USA takovou starost o Americkou Unii a celistvost, na které byla zbudována, a jsou-li tolik vla-

stenečtí, jak se ukazují, proč dovolili obchodní smlouvy, které zapříčinily, že tolik pracovních míst bylo přesunuto do jiných zemí naší planety?

Nemáme nic proti emigrantům. Vítáme ty, kteří jsou dobří. Jsme však proti „political correctness", což v Kolorádu, Kalifornii a Arizoně údajně nedovolilo vyvěsit americkou vlajku a jiné symboly, které jsou stále více odmítány jako symboly rasismu a fanatismu. Je toto také část globalizačního spiknutí? Nebo je to něco co trápí jenom ty na „okraji"?

„Toto paranoické a bezdůvodné šílenství bylo podněcováno a prosazováno nestydatou skupinou bláznů a mizerů, darebáků, snílků, demagogů a oportunistů, kteří vyhlašují existenci přísně tajného plánu spojit USA, Kanadu a Mexiko v jeden velký superstát a nahradit starý dobrý Yankee dolar bezcennou novou měnou zvanou 'Amero'," stěžoval si žurnalista Michael Medved (který si obyčejně rezervuje takovéto urážky pro liberály). „Další halucinace obyčejně spojená s těmito obavami zahrnuje konstrukci 'Monster Highway' pouhých 16 pruhů širokou vedoucí přes Texas a Great Plains spojující dva národy na každé straně hranice pro hanebný a nikdy vysvětlený účel."

Musíme být na stráži proti paranoi. Vždy musíme dávat pozor, abychom nepomlouvali. Také ale musíme mít jistotu, že suverenita neudělá cestu pro vládnoucí entitu, která by mohla být přijata osobou, která je protikřesťanská, jak je předpověděno v onom proroctví!

Jsou zde entity jako North American Investment Fund a profesor American University cituje Securitv and Prosperity Partnership of North America - uveden v r. 2005 představiteli tří zemí na konferenci ve Waco, Texas - jako něco co by se mohlo vyvinout do kontinentálního spojenectví kompletně s novou měnou, která by nahradila US dolar právě tak jako euro nahradilo národní měny Evropy.

Toto se nestalo v Bohemian Grove - ačkoliv nikdo nemůže vědět kde byl začátek a kam toto vše dojde. I když nevíme, co ta je nebo není, trochu svěcené vody neuškodí, když náhodou někdy pojedeme kolem.

Michael H.Brown
Daily Spirit

Poznámka překladatele:

Souběžně s globalizací a přípravou jedné světové vlády se připravuje zavedení identifikačních mikročipů, které budou voperovaný pod kůži na čelo, anebo na pravou ruku. Bezesporu jde o ďábelské znamení šelmy jak je psáno v Bibli, bez kterého nebude možné nic koupit ani prodat. Zastánci této nové technologie pokazují na výhody těchto čipů, které nahradí všechny dokumenty, bankovní informace, osobní data, takže nebude možné nic ztratit ani ukrást. Až potud by nebylo námitek. Jenomže tato tenká nepatrná destička pojme desítky milionů dat. Tak na příklad pomocí programu bude možné, aby člověk nabyl vědomostí nových jazyků, kterými nikdy nemluvil, nabyl vědecké poznatky, které se nikdy neučil. Jiným programem bude možné ale zbavit člověka vědomí svědomí, takže ztratí vědomí své identity. Tím bude možné vládnoucí klice se zbavit jakékoliv opozice a vytvořit tak poslušné otroky. Dalším programem bude možné lidské tělo udělat zdravé, krásné, téměř nesmrtelné, ale právě tak pomocí jiného programu bude možné přivodit programem bude možné přivodit smrt člověka. Tím se vlády zbaví svých nepotřebných otroků bez jediného výstřelu, anebo injekční stříkačky, jediným stisknutím knoflíku. Nejbujnější fantazie Lenina, Stalina a Hitlera bledne nad tím co čeká lidstvo pod totální vládou ďábla. Je nutné se proti tomu postavit na odpor už nyní. Hlavně křesťanské církve a jejich představitelé všech stupňů by se měli, najdou-li v sobě dost odvahy, dát do boje s ďáblem.

„Antikrist je zjednodušení křesťanství na ideologii, místo osobního setkání se Spasitelem," řekl kardinál Ciacomo Biffi během duchovních cvičení dávaných sv. Otci a Římské kurii. „Antikrist se jeví jako mírumilovník, ekologista a ekumenista," řekl kardinál.

Nedívejme se kdo má na hlavě Číslo 666, spíše se dívejme kdo co dělá, protože „Po ovoci se pozná strom!" řekl Kristus Pán.

Připravil František Klabar
Kanada

Voice of Cleveland
WERE 1300-AM
Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.
Host: Joe Kocab
WHK 1220-AM
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.
Host: Joe Kocab

Jerry Jirák
Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 am

Česká republika pod zorným úhlem 20.století

Při hodnocení minulých dějů nemůžeme opominout Československou republiku (ČSR) pro její význam ve střední Evropě, obzvláště vzhledem k menším slovanským národům. Psaní o těch událostech nám osvěžuje paměť ke hledání příčin a vysvětlení událostí, jež nás nejen předcházely, ale též současně ovlivňovaly naše mládí i budoucnost. Někdy najdeme nový způsob nazírání na věci, objasňující nám určité problémy či úspěchy oné doby. Učíme se. Vhodnou předmluvou k hlavnímu námětu by byl nejprve historický pohled na stěžejní události nedávných časů k objasnění dějů předešlého století.

První světová válka byla nejen konfrontací dvou mocenských bloků, ale zejména vyvrcholením dlouhodobých snů o sebeurčení malých národů rovněž tak jako o právu každého člověka na osobní svobodu spojenou s rozhodováním o uskutečnění svých cílů, ať již duševních, ideových nebo tělesných. Zápalnou jiskrou těchto myšlenek byla americká revoluce (1776) svým osvobozovacím bojem proti mocnosti prvého řádu. Následující francouzská revoluce (1789) zesílila tuto touhu mnohých i za cenu odstrašujících zvratů a zmatků. Byl to rozhodující krok k vymanění se z dědičných královských a císařských říší podporovaných feudální šlechtou, s prokypřenou půdou pro budoucí změny. Pohnuté a bouřlivé nepokoje roku 1848 byly dalším podnětem ujařmených národnostních skupin domáhat se svých práv. Zastřelení rakouského arcivévody a následníka trůnu, Ferdinanda Habsburského srbským mladíkem v Sarajevu (1914) uvolnilo řetěz událostí k nevídanému prolévání krve v první světové válce. Následující dalekosáhlé následky měla ruská revoluce (1917) ovlivňující znatelně mnohé národy až do dnešní doby s konečným ohodnocením v budoucnosti.

Úvodem je přehled prvních 20 let ČSR, která vznikla z rozpadlého Rakousko-Uherska, zahrnující jak Čechy s Moravou a Slezskem, tak Slovensko s Podkarpatskou Rusí. Pro nedostatek vhodného klidu nutného pro solidně promyšlený postup při tvoření spojeného státu mezi českými zeměmi a Slovenskem, tisícileté okolnosti násilného oddělení byly příčinou jejich markantních rozdílů po stránce národohospodářské, průmyslové, obchodní a kulturní, způsobené maďarským ujařmením národnostních menšin. Navíc vzrušené před- a poválečné rychle se měniči politické ovzduší, občas přerušované vzplanoucími místními boji s vojenskými silami, (na severní Moravě a jižním Slovensku) i po první světové válce, nemohly kladně přispívat k normalizaci mezi sousedícími státy. I za tak nepříznivých okolností dovedlo české, své době vyrovnané a vyspělé školství, přivést slovenský národ jen s několika středními školami před válkou, na počátku 20.století na úroveň druhých. Maďarsko nedokázalo ani jednou za tisíc let, aby pomohlo svým spoluobčanům, jmenovitě v severní části jejich země, být na úrovni s druhými v jakémkoliv úseku historie. Tím se vyznačuje poroba. Jaké jsou vyhlídky na sebeurčení národních skupin za takového útisku? Není tragický a odstrašující osud Polabských Slovanů?

Po třistaletém dominování střední Evropy okolními třemi mocnostmi, muselo přijít radikální uspořádaní ve prospěch utiskovaných národnostních menšin. Díky základnímu vzdělaní a odbornému zapracovaní českých pracovních sil, většina průmyslu a obchodních podniků po zániku Rakousko-Uherska byla soustředěna v českých zemích. Následoval silný vzrůst této oblasti, která neměla sobě rovnou po dvě desetiletí v oné části Evropy.

Škodovy závody, plzeňské a budějovické pivovary, Baťovy továrny ve Zlíně a Vítkovické železárny úspěšně konkurovaly na světovém trhu. České nerostné bohatství černého uhlí a zejména uranové rudy, jediná ložiska v Evropě, byly známé v tehdejším světě. Průmyslové produkty vynikaly svou kvalitou, jako lodní šroub na Normandii, na čas největší osobní lodi na světě, nebo proslulý "český křišťál" s jemným provedením. Soběstačné národní hospodářství v čele s "bílým zlatem" a žateckým chmelem, vyhledávané za hranicemi, doplňovaly silnou vnitrohospodářskou strukturu a stabilitu, vyznačující se dobrým kursem české koruny na mezinárodní burse. Není divu, ze ČSR byla považovaná za sedmý nejúspěšnější hospodářský celek na světovém trhu. Avšak silná koruna se ukázala jako dvousečná zbraň pro zdražení tuzemského zboží, což zmenšilo jeho poptávku v zahraničí. Průmyslová, obchodní a různá odvětví hromadné výroby se překonávala v produktivitě v horečném tempu na četných místech světa s podobnými, výše uvedenými vnitrozemskými nesnázemi. Zboží bylo přebytek, ale zákazníků ubývalo. Nová pracovní místa nebyla k nalezení, zatím co starých ubývalo anebo zanikala. Nezaměstnanost rostla jako polní tráva, nastávala deprese téměř ve všech průmyslových částech světa se špatnými následky v jejich sousedních státech. Velká deprese trvající léta, jakou snad svět dlouho před tím ve své historii nepoznal, utrpěly snad nejvíc bursovní a finanční místa, která stavěla na stále trvající kontinuitě produktivity a blahobytu.

Rychle se rozmohlo cestování do cizích zemí, buď dočasné za prací nebo trvalé s hledáním nového a stálejšího domova. Amerika byla "eldorádem" (oplývající nadbytkem) četných zájemců, ale pro omezující "národní kvótu" přistěhovalců, převzala prvenství v přijímání pracovních sil Argentina, jmenovitě zemědělských pracovníků.

Mezitím vnitropolitické poměry v ČSR neudržovaly krok s úspěchem průmyslovým, obchodním či národním hospodářstvím. Spíše brzdily vnitřní vývoj. Silné jinonárodní menšiny, obzvláště německá a maďarská, udržující častější styky se svými sousedními národy, byly jimi ovlivňovány do jisté míry, i když podle demokratických zřízeních ČSR (považovaná za jednu z nejvyspělejších demokracií v Evropě té doby) byla jasně v popředí nad jejich dřívějšími domovinami.

(Pokračování příště.)

Josef Pavelčík

MLADÝM

Přečtěte si, i když nemáte čas

Satan svolal celosvětové shromáždění démonů. Ve svém úvodním projevu řekl: „Nemůžeme křesťanům zabránit, aby chodili do kostela. Nemůžeme jim zabránit, aby si četli Bibli a znali pravdu. Dokonce jim nemůžeme zabránit ani v tom, aby si vytvořili důvěrný vztah se svým Spasitelem. Nechejme je tedy, ať si chodí do kostela."

„ALE připravme je o čas, aby neměli čas budovat si vztah k Ježíši Kristu."

„Právě toto od vás chci," řekl ďábel.

„Zabraňte jim v tom, aby byli v kontaktu se svým Spasitelem a po celý den udržovali toto životodárné spojení!"

„A jak to máme udělat?" zvolali jeho démoni.

„Snažte se, aby byli pořád zaneprázdnění nedůležitými věcmi a vymyslete si spousty možností, jak zaměstnat jejich mysl," odpověděl ďábel.

„Pokoušejte je, aby utráceli, utráceli a utráceli a vypůjčovali si peníze. Přesvědčte jejich ženy, aby chodily do práce a trávily tam spoustu času, a jejich manžele, aby pracovali šest až sedm dní v týdnu, deset až dvanáct hodin denně, aby si mohli dovolit žít prázdný život. Zabraňte jim trávit čas s dětmi. Až se jejich rodiny rozpadnou, nebude už v jejich domovech brzy úniku od pracovního stresu! Působte neustále na jejich mysl, aby neslyšeli onen tichý, nenápadný hlas. Zlákejte je, aby si na cestách neustále pouštěli rádio nebo magnetofon, aby měli doma neustále zapnuté televizory, DVD přehrávače a počítače, a dohlédněte na to, aby v každém obchodě a restauraci neustále vyhrávala světská hudba. To zcela zaměstná jejich mysl a přeruší jejich spojení s Kristem."

„Dbejte o to, aby měli na stolcích u kávy spoustu časopisů a novin. Čtyřiadvacet hodin denně útočte na jejich mozek zprávami. Při řízení je vyrušujte billboardy."

„Naplňte jejich e-mailové schránky hloupostmi, katalogy zboží, sázkami a všemožnými novinkami a nabídkami slev a výrobků a služeb zdarma a falešnými nadějemi."

„V novinách, časopisech a v televizi neustále ukazujte hubené, hezké modelky, aby jejich muži začali věřit, že nejdůležitější je vnější krása a aby začali být nespokojení se svými manželkami."

„Snažte se, aby byly manželky příliš unavené, než aby mohly v noci milovat své muže. Přidejte jim k tomu i bolesti hlavy! Pokud nedají svým manželům potřebnou lásku, začnou si ji hledat jinde. Toto jejich rodiny rychle rozbije."

„Dejte jim Santa Clause, abyste je odvedli od vysvětlení skutečného smyslu Vánoc jejich dětem. Dejte jim velikonočního zajíčka, aby nemluvili o Jeho zmrtvýchvstání a moci nad hříchem a smrtí."

„Veďte je k tomu, aby byli nezřízení i při odpočinku. Snažte se, aby se z rekreace vraceli vyčerpaní. Zaměstnávejte je, aby neměli čas jít do přírody a přemýšlet o Božím stvoření. Posílejte je místo toho do zábavních parků, na sportovní akce, hry, koncerty a do kina."

„Hlavně je pořád a neustále zaměstnávejte!"

„A až se setkají k duchovnímu společenství, naveďte je, aby vedli plané řeči a klábosili, aby tak odešli domů se špatným svědomím."

„Naplňte jejich život spoustou dobrých věcí, aby neměli čas čerpat sílu od Ježíše. Tak budou brzy na všechno sami a kvůli těmto dobrým věcem obětují své zdraví a rodinu."

„TO ZABERE! Bude to fungovat!"

„To byl ale plán!"

Démoni se pustili horlivě do díla a snažili se, aby byli křesťané stále víc a více zaměstnaní a uspěchaní a neustále pobíhali sem a tam. Aby měli málo času na svého Boha a své rodiny. Aby neměli čas druhým říci o tom, že Ježíš má moc změnit život.

Uspěl ďábel v tomto plánu? Posuď sám...

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

České národní obrození (1)

Útrapy třicetileté války (1618-1648) dolehly na české země

Prohraná dvouhodinová bitva na Bílé Hoře dne 8.listopadu 1620, kde bylo poraženo vojsko českých stavů vojsky katolické Ligy a Ferdinanda II. Habsburského, měla ohromný vliv na další osud našeho národa. Krvavá exekuce na Staroměstském náměstí v roce 1621 byla následnou tragédií.

Před pomstou vídeňského dvora řada osobností byla nucena uprchnout z Čech do zahraničí, na zkonfiskované majetky české šlechty Habsburkové dosadili své příznivce, ti vůbec neuměli česky a mentalitu národa nechápali. Po celá následující desetiletí český národ musel bojovat o přežití, o udržení národní pospolitosti, české kultury a českého jazyka. V polovině 17. století na obranu českého jazyka vystoupil učený jezuita Bohuslav Balbín.

Obrana českého jazyka

Bohuslav Balbín byl autorem studie „DISSERTATIO APOLOGETICA PRO LINGUA SLAVONICA, PRAECIPUE BOHEMICA - Obrana jazyka slovanského, zvláště českého." Slavná Balbínova studie byla vydána až koncem ledna roku 1775, tj. v době vlády Marie Terezie. V titulu knížky bylo uvedeno, že spis byl věnován Tomáši Pešinovi z Čechorodu a jde o vydání posmrtné. ***Bohuslav Balbín*** (1621–1688) byl nejvýznamnější český protireformační historik v pobělohorské době. Byl autorem četných latinských děl historického, vlastivědného a náboženského obsahu. O jeho příteli - Tomáši Pešinovi z Čechorodu - se vědělo, že se obíral moravskými dějinami.

Bohuslav Balbín od raného dětství pozoroval, vnímal a registroval osudné proměny české země za války třicetileté a po ní. Jeho vlastenectví mu nedovolovalo zavírat oči před postupným a postupujícím úpadkem Českého království. Nemohl nevidět, jak Čechy „slábnou, upadají, na mizinu přicházejí". K tomu jako vlastenec nemohl mlčet, musel o tom vydat svědectví a pozvednout proti tomu svůj hlas. Jako hlavní podnět k napsání díla Balbín uvádí mnohaleté naléhání svého přítele Pěšiny, aby se především vyslovil k otázce pronásledování českého jazyka. Centrálním bodem Balbínova spisu je tedy otázka ponižujícího postavení českého jazyka v době pobělohorské. Aby demonstroval propastný úpadek váhy a vážnosti české řeči v době pobělohorské, autor díla načrtává obecnou jazykovou situaci v Čechách nedlouho před rokem 1620. Tehdy, jak o tom svědčí nevyvratitelné doklady, tvrdí Balbín, „česky mluvila téměř všechna města, městečka i vesnice, nehledě ke šlechtě, která se starého jazyka nejvytrvaleji držela." Dokladem o tom jsou české zápisy v městských písemnostech a knihách, i v deskách zemských, všechny zákony byly vydány jen česky, český jazyk byl jazykem státním, vládnoucím, dominujícím. Učený jezuita Balbín pro svoji literární činnost byl osočován z protivládních a vlasteneckých myšlenek, protože napadal národnostní politiku vídeňského dvora, která vytlačovala český jazyk ze škol, z úřadů i z kostela. Balbín ke své obraně napsal: „Píši nerad, donucen jsa k tomu od protivníků; nepíši na ničí škodu, neobviňuji žádného jazyka, všecky miluji... Zastávám jen to, že je nelidský a naprosto barbarský zločin nenáviděti jazyka, jehož vlast od tolika věků užívala, chtíti jeho záhubu a na ní pracovati..."

Balbínova Rozprava se v pozdější době stala vzorem četných jiných obran českého jazyka a národnosti. Dočkala se však knižního vydání až za 87 let po autorově úmrtí, tj. v době obrozenecké roku 1775, jak je již uvedeno má začátku tohoto článku.

Český jazyk přežíval především ve venkovském prostředí a v městském lidovém prostředí. Poněmčelá měšťanská společnost gramatiku českého jazyka neovládala. Měšťané mluvili jen se sluhy, nebo s čeledíny či se sedláky česky, děti si jen česky nadávaly. V knihovnách nebylo českých knih. Poněmčelí měšťané byli jen toho názoru, že čtení, počítání a vůbec všem vědám je možné se naučit jen v německém jazyce. Šlechta se bavila francouzsky, korespondenci vedla jen ve francouzském jazyku, se služebnictvem hovořila německy.

Kdo vstoupil do dějin české literatury té doby?

V první polovině 18.století to byl bezpochyby jezuita ***Antonín Koniáš*** (1691–1760), který si zajistil svým ničením českých nekatolických knih nezáviděníhodnou proslulost v našich dějinách. Faktem ale je, že jezuité za zabavené knihy dávali zdarma jako náhradu jinou velmi kvalitní českou katolickou literaturu.

Ve druhé polovině 18.století se prvním profesorem české řeči a literatury na pražské univerzitě stal ***František Martin Pelcl*** (1734–1801), český buditel a historik. Psal drobné historické studie i velké monografie o Karlu IV. a Václavu IV. Vydal Balbínovu „Obranu" a německy „Základy české gramatiky".

Na přelomu 18. a 19. století opět jezuita a katolický kněz ***Josef Dobrovský*** (1753 - 1829) vydal v němčině „Dějiny české řeči a literatury". Dobrovský patřil k osvícenským učencům, věnoval se filologii a historii, měl vynikající schopnosti kritické analýzy. Stal se zakladatelem slavistiky, ovlivnil počátky České vědy. Účastnil se práce Soukromé společnosti nauk, 1784 byl spoluzakladatelem České (od roku 1790 Královské) společnosti nauk, a byl dvakrát jejím ředitelem, podílel se založení Národního muzea v Praze.

Další známý vědec byl ***Josef Jungmann*** (1773–1847), který obrozenecké společnosti vytyčil národní program. Překlady uměleckých náročných děl (Chateaubriand, Milton, Goethe) položil základy nového moderního českého jazyka básnického, naukovými díly „Historie literatury české", „Slovesnost", „Slovník česko-německý" položil základy k česky psané vědě.

Jungmann si plně uvědomoval potřebu rozvoje českého jazyka, nebot napsal: „...každý národ jen v svém jazyku nejjistěji a nejrychleji vzdělán být může..." a přiznával, že v českých zemích se vzdělanci často ocitli v situaci, kdy neuměli pořádně ani česky, ani německy. Sám o sobě uvedl: „Nejhůře bylo mi, když jsem česky mluviti měl, to mysl rychle klopejtala přes slova neohebná, nepřiručná, v těžkosti hledaná. Němčinu jsem sice na snadě měl, ač ne dokonale..." V souladu s myšlenkami přicházejícího romantismu i občanského chápání národního společenství tak roku 1806 Jungmann v časopise „Hlasatel" uveřejnil „Dvojí rozmlouvání o jazyku českém", první prohlášení aktivního národního programu. Jungmann zde ztotožnil vlast s jazykem a vyslovil hluboké přesvědčení, že čeština bude záhy plnohodnotným jazykem národního společenství. Obroda českého jazyka byla podle něj odvislá od úsilí již poučených nadšenců.

Jungmann okolo sebe soustředil okruh vlastenců, kteří začali s nadšením pěstovat český jazyk a věnovat pozornost české literatuře. Hovoříme o nástupu „Jungmannovy generace". K této skupině patřili: ***Václav Hanka*** (1791–1861), který pracoval celý život jako správce historických sbírek Českého muzea. Psal básně,

překládal ze slovanských jazyků a s velkou pílí vydával staré literární památky i vlastní jazykové práce. Zjednodušil také český pravopis. Jeho jméno je spojeno i s rukopisným padělkem, tzv. Královédvorským rukopisem. Dále ***František Ladislav Čelakovský*** (1799 – 1852) jehož poesie je inspirovaná lidovou slovesností, vzpomeňme „Ohlasy písní ruských" či „Ohlasy písní českých". Čelakovský vydal i soubor lidové tvorby „Slovanské národní písně".

K uznávaným osobnostem náležel také ***Pavel Josef Šafařík*** (1795-1861), který byl evropsky uznávaným znalcem slovanských jazyků. Jeho stěžejními díly jsou „Dějiny slovanského jazyka a literatury ve všech nářečích", v nichž se pokoušel o shrnutí vývoje slovanských jazyků a „Slovanské starožitnosti", v nichž prokázal starobylost Slovanů a jejich podíl na vytváření evropské kultury. Uznávaným historikem i politickým vůdcem byl ***František Palacký*** (1798–1876), který první zkušenosti v historické práci získal od Dobrovského. Palacký v letech 1836-1848 pracoval na svém stěžejním díle „Dějiny národa Českého v Čechách a v Moravě", které vydal česky i německy, českou minulost viděl Palacký jako neustálý střet Slovanů a Germánů, vrcholem českých dějin bylo pro Palackého husitství. Ve čtyřicátých letech 19.století byl Palacký nejvýraznějším představitelem českého národa.

Většina obrozenců měla německé školy a němčina byla pro ně běžným hovorovým jazykem. Ještě ve třicátých letech 19.století, když přišel do Prahy Šafařík, překvapilo jej, že mnoho českých vlastenců hovoří česky „náramně nezřetelně" a to i Erben, Havlíček a jiní. Pěknou češtinu měli podle něj Palacký a Čelakovský.

Vždyť i Barunka Panklová hovořila převážně německy. K národnímu uvědomění ji přivedl až její manžel Josef Němec, nadšený vlastenec a vzpomínky na její babičku. Zvláště ve čtyřicátých letech 19.století se ***Božena Němcová*** (1820-1862) věnovala národopisné tvorbě, viz např. „Národní báchorky a pověsti", „Obrazy z okolí Domažlicka", atd.

Do procesu obrození českého národa se zapojili nejen spisovatelé, ale i čeští vědci, malíři, divadelní umělci, novináři, vydavatelé, atd. Vzpomeňme si na ***Václava Matěje Krameriuse*** (1753–1808), spisovatele, novináře a nakladatele, který od roku 1789 vydával, redigoval a většinou sám psal „Pražské poštovské noviny", které roku 1791 přejmenoval na „Krameriusovy c.k. vlastenecké noviny". Z knihkupectví „Česká expedice" Kramerius rozšiřoval mezi lid české knihy. Kdo by ze čtenářů neznal slavné Jiráskovy obrozenecké kroniky „F.L. Věka" a „U nás", anebo Raisovy „Zapadlé vlastence".

České noviny a časopisy na začátku 19. století

Na přelomu 18. a 19.století vycházely v Čechách dvoje české noviny a to Kramériovy c. a k. vlastenecké noviny pro všechen národ slovanský a Schönfeldské Pražské noviny. Kramériovy noviny začátkem 19.století začaly upadat pro nedostatek dobrých redaktorů a roku 1825 po třicetipětileté existenci zanikly.

Obsah Pražských novin pozvedl ***Josef Linda*** (1789–1834) a přiblížil noviny prostému čtenáři. Do té doby Pražské noviny obsahovaly jen kusé zprávy a císařská nařízení. Byly pak obohaceny články s naučným obsahem, které se týkaly zemědělství, historie, zeměpisu, atd.

Ve třicátých letech vstoupil do Pražských novin jako redaktor F. L. Čelakovský, který začal v novinách uveřejňovat původní zpravodajství. Vydával také literární přílohu „Česká včela". V roce 1846 nový směr dal novinám K. Havlíček. Pražské noviny se staly politickým listem. Havlíčkovy ostré politické články v Pražských novinách přispěly k vyjasnění názorů mezi českými vlastenci. Byl konec „všeobjímajícímu vlastenčení". Karel Havlíček Borovský jasně napsal, že chce, aby „...noviny naše národ český před světem slušně zastupovaly." Havlíčka před propuštěním z redakce pak zachránil výbuch revoluce roku 1848.

V první čtvrtině 19.století začaly vycházet i první české časopisy - Český lidomil, Čechoslav, Dobroslav, Jindy a nyní, Časopis pro katolické duchovenstvo. Významný byl časopis „Hlasatel" z let 1806 - 1818, který se věnoval vlastenecké literatuře. Dalším významným časopisem byl od počátku dvacátých let „Krok" zaměřený na technické, přírodovědecké i společenské vědy.

V roce 1833 J. K. Tyl oživil svými články časopis „Jindy a nyní", který byl o rok později přejmenován na „Květy české - Národní zábavník pro Čechy, Moravany a Slováky." Tyl z počátku psal celé noviny sám a jeho cílem bylo z časopisu vytvořit „mluvící troubu celého národa, rostoucí a zmáhající se slabikář mladých učitelů i starých školáků". To se mu podařilo. „Květy České" vycházely 2 - 3krát týdně a přispívala do nich většina literárně činných vlastenců. Vedle literárních příspěvků uveřejňoval Tyl i vzdělávací články a komentoval i soudobé veřejné a kulturní dění, informoval o nových knihách, divadelních představeních, o hospodářských i jiných výstavách. Roku 1843 měly „Květy české" již 900 stálých odběratelů. Tyl byl tehdy uznáván vlasteneckým literátem a „miláčkem národa". Když však roku 1845 Tyl uveřejnil povídku „Poslední Čech", vystoupil proti němu Havlíček, který napsal: „Ale i nám, sprostým lidem, začíná již být nanic z těch neustálých řečí o vlastenectví, vlastenci, vlastenkách, kterými nás veršem i prózou naši spisovatelé, a nejvíce Tyl, již drahně let nemilosrdně pronásledují. Byl by již čas, aby nám to naše vlastenčení ráčilo konečně z úst vjeti do rukou a do těla, abychom totiž více z lásky pro svůj národ jednali, než o té lásce mluvili..." Tento článek rozvířil dosud klidnou hladinu české publicistiky. Tyl poté odešel z redakce „Květů českých" do redakce „Pražského posla", z něhož se stal v roce 1848 politický týdeník. Tyl pak v týdeníku „Pražského posla" obhajoval všeobecné volební právo.

V revolučním roce 1848 v Praze vycházelo celkem 37 politických listů. V tomto roce Havlíčka vystřídal v redakci „Pražských novin" Sabina a Havlíček založil vlastní „Národní noviny", v nichž žádal zrušení privilegií šlechty a jednokomorový parlament. Nahlédněme nyní v kostce do lidských osudů Karla Sabiny a Karla Havlíčka Borovského.

Karel Sabina (1813–1877) po skončení gymnázia studoval v Praze filozofii a práva. Univerzitu vsak nedokončil a odešel k novinám. Psal zprávy, povídky i literární kritiky. Byl obratným novinářem a hlasatelem demokratických ideálů své generace. Byl velmi aktivní v průběhu revolučních let 1848-1849, kdy patřil k radikálním demokratům. Karel Sabina byl velmi pilným a oblíbeným spisovatelem a autorem libret a divadelních her. V roce 1849 byl zatčen v souvislosti s připravovaným povstáním a na několik let uvězněn. V hmotné bídě s početnou rodinou se dal po propuštění do služeb tajné policie. Po odhalení v roce 1872 odešel do ústraní.

Karel Havlíček Borovský (1821–1856) pocházel z Borové. Po gymnáziu a filozofii začal studovat teologickou fakultu v Praze, byl však ze studia vyloučen, neboť „velmi málo povolání ke stavu duchovnímu ukazoval". Již v těchto letech byl Havlíček nadšeným vlastencem. Asi dva roky žil Havlíček jako vychovatel v Rusku a tento pobyt Havlíčka přesvědčil o neuskutečnitelnosti všeslovanských ideálů. Poté nastoupil dráhu novináře. Havlíček proslul zejména svými satirickými básněmi „Křest svatého Vladimíra" a „Král Lávra" aj. Po roce 1849 Havlíček nebyl ochoten se smířit s nastupujícím absolutismem a vydával nadále kritické politické noviny. Stal se vládě nepohodlným a byl poslán do vyhnanství. Krátce po návratu do Čech Havlíček zemřel.

Jestliže jsme hovořili v předcházejícím odstavci o všeslovanských ideálech pak si musíme na závěr tohoto článku připomenout básnické dílo ***Jána Kollára*** (1793–1852). Pocházel ze slovenské poddanské rodiny, studoval evangelické gymnázium a univerzitu v Jeně. Byl zastáncem slovanské jednoty na základě kulturního sblížení. Jeho nejznámějším básnickým dílem je „Slávy dcera".

Alena Kulheimová, Česká republika

Feeling God's Pleasure

Running the race to win

A Redemptorist retreat director once offered a quote from the movie *Chariots of Fire* that is meaningful to me as a runner: "God made me fast, and when I run, I feel his pleasure." The same applies, of course, to whatever notable quality each of us possesses: "God made me humorous, and when I laugh, I feel God's pleasure," or "God made me honest, and when I am truthful, I feel God's pleasure." (Conversely, "God made me truthful, and when I am dishonest, I feel God's displeasure.")

The early Christians maintained that Jesus was personally transformed to live beyond death and that he manifested himself in this new mode of existence through a series of actual encounters recorded as appearances, revelations, or conversion experiences. Accounts of the Easter event and post-resurrection encounters present a Jesus who transcends our normal earthly existence. The disciples-despite their understandable initial fearsfelt the pleasure of the Lord's company nonetheless. If a departed loved one actually appeared, after all, would not the heart be more receptive than the head?

Simon Peter had more questions than answers as he picked his teeth with a fish bone. *How can he be alive and among us?* he must have wondered. *How can he be completely changed in appearance yet we still recognize him? How can he come and go like a ghost?* The wafting smell of bread and fish being seared on a charcoal fire reached Peter and the other disciples as their boat came to the shore of the Sea of Tiberias. "Come and have breakfast," Jesus told them as he served the blackened fish. The breeze on the sandy shore made the bread multi-grained. The idea of a ghost with an appetite was too hard for Peter to swallow during this third appearance of Jesus to his disciples after being raised from the dead. (See Jn 21:1-14.)

That morning marathon on the first day of the week also must have raced through Peter's head. When Mary Magdalene reported to him that the stone had been removed from the tomb where Jesus was buried, he and John ran side by side, but the Beloved Disciple outran him and reached the tomb first. Both disciples observed the cloth burial wrappings on the ground. (See Jn 20:2-7.) *Was Mary Magdalene running with scissors to the tomb before we arrived? Peter wondered to himself. Oh, yeah, and I need to get in better shape too!*

It is clear that Jesus did not simply return to his former life after the resurrection, and in one sense, neither should we as an Easter people. Jesus is still alive and among us when we recognize him in the breaking of the bread and in the broken lives, hearts, and dreams of others. Moreover, it gives God pleasure when we mend what is broken and bury all that needs to be buried so that at the end of our journey, these words of Saint Paul may be especially meaningful: "I have finished the race, I have kept the faith. From now on there is reserved for me the crown of righteousness, which the Lord, the righteous judge, will give me on that day" (2 Tim 4:7-8).

An elderly woman from St. Louis, Missouri, obviously distraught over the changes in the Church after the Second Vatican Council, is said to have remarked, "I tell you, if Jesus were alive today he would roll over in his grave!" The Easter good news proclaims that the stone was indeed rolled away, that Jesus rolled over into the hearts of his believers, and that he rolled out the carpet into heaven for us.

"If you think that one individual can't make a difference in the world, consider what one cigar can do in a nine-room house," quipped author Bill Vaughan. Admittedly, *The New York Times* reported decades ago that God is dead. But how many would know by our actions that Jesus was ever alive? When it is too easy to sit out the Easter marathon, the Redeemer, who made a difference in our world, is ready to lift us up. Rise to the occasion!

Fr. Byron Miller, C.Ss.R.,
director of the National Shrine
of Blessed Francis Xavier Seelos
in New Orleans, Louisiana.
Liguorian, April 2007

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

E pluribus unum

There have been numerous events occurring in the United States during the month of May but due to the limited space available in our publication we must concentrate primarily on those which had proved to have had the greatest impact on the Czech-Americans; especially those who are or plan to become permanent US residents. At the same time we strive to present such events in chronological order by maintaining, an almanac format for the sake of convenience.

Here then are happenings which took place during the month of May:

May 14, 1804 Two intrepid explorers Meriwether Lewis and William Clark left St. Louis, Missouri, on a lengthy expedition to research the vast Lousiana Territory and the virtually unknown land to the west of the Rocky Mountains. Their exploits proved to be of immense scientific and historical value. Aided by a young Shoshoni woman named Sacagawea (her image is engraved on the recently issued one US dollar coin) they reached the Pacific on November 8, 1805, and returned to St. Louis on September 23, 1806. The official purpose of the long journey was "to explore the Missouri River and find the most direct and practicable water communication across the continent for the purposes of trade." They found no direct water route across North America, but by mapping the full width of the continent they effectively set the agenda for the new century which ultimately gave the United States a chance to expand "from sea to shining sea."

May 28, 1830 President Andrew Jackson signed the Indian Removal Act which called for the removal of all Indians living east of the Mississippi River and their resettlement in Indian Territory on reservations created in present day Oklahoma and some adjacent states. Over the next eight years the "five civilized tribes" were forced to walk from Alabama, Georgia, Mississippi and Florida to the new Indian Territory. During this inhuman exodus tens of thousands of Native Americans, members of Choctaw, Creek, Cherokee, Chickasaw and Seminole tribes died of exposure, hunger and disease. The route of this forced relocation is known as "The Trail of Tears."

Emigrant party on the Wilderness Trail

May 22, 1843 The "Great Migration" to Oregon began as the first one thousand settlers depart from Independence, Missouri in covered wagons pulled by oxen.

May 20, 1862 President Lincoln signs the Homestead Act authorizing any citizen or immigrant intending to become naturalized US citizen to choose up to 160 acres of unclaimed public land, to settle on it, improve it and after living on it for 5 years, to take ownership of it.

May 10, 1869 In a ceremony at Promontory Summit in Utah the chief executive officer of Central Pacific Railroad, drives a golden spike into the railroad track joining the eastbound rails of the Union Pacific and completing the first American transcontinental railroad.

May 1, 1898 In the naval Battle of Manila Bay, US commodore George Dewey scores a major victory against the larger but outdated Spanish fleet anchored in Manila Bay, Philippines. The Spanish fleet is totally destroyed and this action clears the way for US occupation of Manila and, ultimately, to annexation of the Spanish held Philippines.

May 7, 1898 While the United States adds Cuba and Philippines to the US territories, Congress jointly resolves to annex Hawaii. President McKinley signs the congressional resolution on July 7 of the some year (Hawaii, however, does not become a US state until 1959 when, along with Alaska, both of these territories complete the current 50 states of the Union).

May 7, 1914 President Woodrow Wilson officially proclaimed Mother's Day as a national holiday to be observed on the second Sunday in May. Mother's Day became one the most popular holidays not only in the United States but in most civilized countries of the world.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Few of the well known artists have captured the beauty of motherhood and Mother's Day better than the beloved Czech illustrator Marie Fischerova - Kvěchová

